

آبولا

اداره خانه سی :

قطعه پنجمین بازار سی صاحبیلر خانه ۱۶

صاحب امتیاز و مدیر مسئول :

آریستووولوس د. خریستیدیس

Αβ' Οβ' Αβ' Α

Τὸ σὺμβολὸν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

✠ ΓΡΑΦΕΙΑ ✠

ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΡΣΕΜΠΕ-ΠΑΖΑΡ, ΣΑΛΤΕΝ ΧΑΝ, ΑΡΙΘΜ. 16

ΤΙΜΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Ἐσωτερικὸν ἔτησίᾳ γρ. 30 | Ἐξωτερικὸν ἔτησίᾳ φρ. 10
ἑξάμην. » 20 | ἑξάμην. » 6

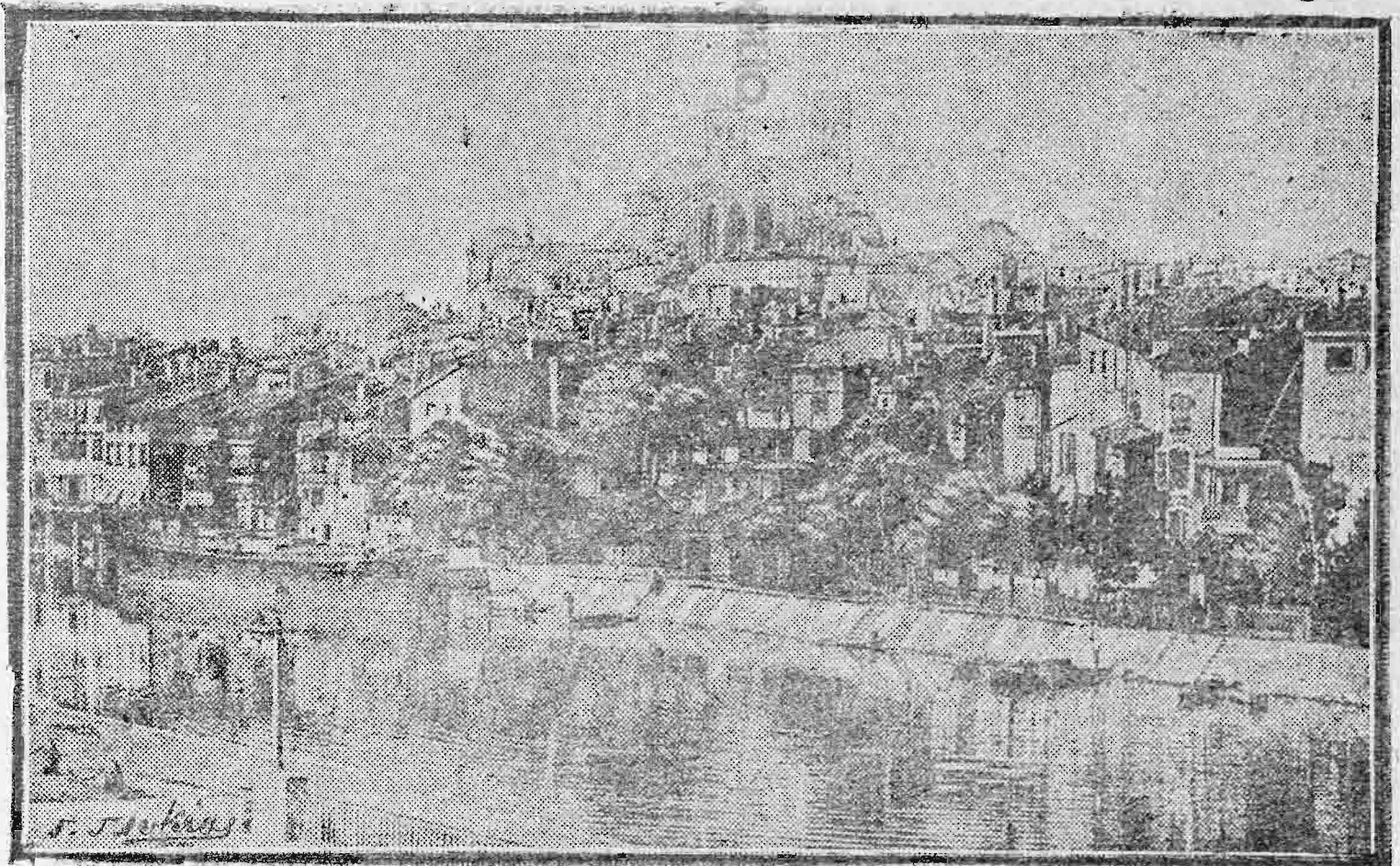
ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΟΛΥΤΕΛΗΣ

Ἐσωτερικὸν ἔτησίᾳ γρ. 54 | Ἐξωτερικὸν . . . φρ. 18
ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 30 ΠΑΡΑΔΕΣ

ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ

ΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΝΟΝΤΑΙ

Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.

Τὸ Βερδέν.

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

— ΒΟΗΘΕΙ ΜΟΥ ΤΗ ΑΠΙΣΤΙΑ

Πρὸς τὸν πατέρα ἐκείνον, ὁ ὁποῖος εἶχε φέρει πρὸς τὸν Χριστὸν τὸν δαιμονιζόμενον υἱὸν του καὶ ἐξήτει τὴν θεραπείαν του, ὁ γλυκὺς Διδάσκαλος ἀπηύθυνε τὴν ἐρώτησιν:

— Πιστεύεις;

Ὁ δὲ πατὴρ συνεσταλμένος ἀπήντα:

— Πιστεύω, Κύριε, βοήθει μου τῇ ἀπιστία.

Ἡ πίστις εἶναι ἡ ἀπαραίτητος τροφή τῆς ψυχῆς, εἶναι τὸ μόνον στήριγμα τῆς ἐλπίδος, τὸ ὁποῖον ὁ Θεὸς ἐπαφῆκεν εἰς τὸν ἄνθρωπον. Εἶναι ἐπιπλέον μία ψυχολογικὴ ἀνάγκη, καὶ, τοῦ ὁποῖου δὲν εἶναι δυνατὸν ν' ἀποξενωθῶμεν ἀτιμωρητέ.

Ρίψατε ἐν παρατηρητικὸν βλέμμα εἰς δύο πρόσωπα τοῦ γνωστοῦ σας κύκλου: εἰς ἓνα, πιστεύοντα μὲ ζέσιν καὶ μὲ ἀληθινὴν ἀγάπην, καὶ ἐν ταύτῳ εἰς ἄλλον τινά, εἰς τὸν ὁποῖον ἡ πίστις ἐκλονίσθη, ἐψυχράνθη καὶ ἤρχισε σθενυμένη. Ἡ διαφορὰ εἶναι καταφανής, εἶναι μεγάλη.

Τὸν ἓνα θὰ ἴδητε μὲ πλήρη τὴν πεποίθησιν νὰ βαδίζῃ καὶ τὸν σκολιώτερον δρόμον τῆς ζωῆς· τὸ μεϊδιᾶμα τῆς ἐλπίδος οὐδέποτε ἀπολείπει ἀπὸ τοῦ προσώπου του καὶ ἡ ἀποκαρτέρησις οὐδέποτε τὸν κυριεύει. Δι' αὐτὸν καὶ αἱ μεγαλείτεροι περιπέτειαι πολλάκις ἔχουν σημασίαν μικρῶν, ἐλαχίστων ἐπεισοδίων, καὶ κατὰ τὰς περιόδους τῶν σφοδρῶν θυελλῶν, αὐτὸς διακρίνει γαλανοὺς οὐρανοὺς ὑπερχειμένους. Ἐπιλαμβάνεται τῆς ἐργασίας του μετὰ σθένους, εἶναι τρυφερὸς οἰκογενειάρχης καὶ πατήρ, προσηγῆς πρὸς ὄλους, ὠφέλιμος, εὐεργετικὸς, δημιουργῶν εὐτυχίαν γύρω του καὶ αἰσθανόμενος πάντοτε τὴν χαρὰν ν' ἀντανακλάται ἐπὶ τῆς ψυχῆς του.

Ἀναστρέψατε τὴν εἰκόνα αὐτὴν καὶ θὰ ἴδητε τὸν ἀπιστὸν, θὰ ἴδητε ἐκείνον, ποῦ ἔχασε τὸ στήριγμα αὐτὸ τὸ ἀπαραίτητον τῆς ζωῆς. Ἀπαρνηθεὶς τὴν θείαν βοήθειαν, καὶ στηρίζων τὰς ἐλπίδας του εἰς ἑαυτὸν καὶ εἰς τοὺς περιβάλλοντας αὐτὸν ἀνθρώπους, καταλαμβάνεται ἀπὸ τὴν ἀπελπισίαν, καὶ αἱ βλοσυραὶ καὶ μελαναὶ σκέψεις διατρέχουν τὴν διάνοιάν του, ὅταν βλέπῃ τὰς ἐλπίδας του μίαν πρὸς μίαν διαψευδομένας, ὅταν συναντᾷ εὐθραυστὸν κάκτον ἀντὶ δρυὸς καὶ τέλμα ἀντὶ πηγῆς ρεοῦσης. Παιρηθηθεὶς τῆς πίστεως, ἀποξενουταὶ ἐν ταύτῳ καὶ ὄλων τῶν ἀγαθῶν τῆς.

Ὅσον προχωρήσητε εἰς τὴν ἐξέτασιν αὐτῶν τῶν δύο τύπων, τοσοῦτῳ θὰ εὑρετε καὶ τὴν διαφορὰν αὐτῶν μεγαλειτέραν καὶ μᾶλλον ἀντίθετον.

Καὶ μετὰ τὴν ἐξέτασιν ταύτην, ἂν σὰς ἐρωτήση τις:

— Ποῖος ἐκ τῶν δύο τούτων τύπων προτιμάτε νὰ εἰσθε;

Ἡ ἀπάντησίς σας δὲν πρέπει νὰ εἶναι οὔτε βραδεία οὔτε ἀμφίβολος.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑΙ ΦΙΛΙΑΙ

Ἐπάρχει μεγίστη κοινιλία φίλων. Αἱ σημεριναὶ κοινιλίαι μὲ τὸν τρόπον τῆς συστάσεώς των καὶ μὲ τὰς πολυειδεῖς σχέσεις, τὰς ὁποίας μᾶς ἐπιβάλλουν, κἀμουν, ὥστε νὰ περικυκλούμεθα ἀπὸ νεφελώματα ὄλα φίλων, τῶν ὁποίων οὔτε τὸν ἀριθμὸν, ἀλλ' οὔτε καὶ τὰς τάξεις εἶναι δυνατὸν εἰς ἡμᾶς ν' ἀριθμήσωμεν.

Ἄλλοτε ἡ λέξις «φίλος» ἦτο λέξις πολὺ φειδωλή. Εἶχε μίαν στενὴν καὶ περιορισμένην ἔννοιαν, μέσα εἰς τὸν κύκλον τῆς ὁποίας μόνις ἦτο δυνατὸν νὰ χωρίσων ὁ Δάμων καὶ ὁ Φιντίας, ὁ Ἀρμόδιος καὶ ὁ Ἀριστογείτων, ἢ κάποιον ἄλλο ἱστορικὸν ζεῦγος ἀγνωσμένων δημοφύλων προσώπων.

Σήμερον, μὲ τὴν ἐξέλιξιν ὄλων τῶν πραγμάτων καὶ τῶν ἐκδοχῶν, καὶ ἡ ἔννοια τῆς φιλίας ηὔρυνθη πολὺ, τόσον πολὺ, ὥστε νὰ εἴπωσῃ νὰ περιλαμβάνῃ τὰ ἀνομοιότερα καὶ, πολλάκις, τὰ μᾶλλον ἀντίθετα πράγματα.

Ἐπάρχουν φίλοι, ἀπὸ τοὺς ὁποίους δὲν εἶναι δυνατὸν ν' ἀποχωρισθῶμεν καὶ τοὺς ὁποίους, ἂν δὲν ἴδωμεν μίαν φορὰν τὴν ἡμέραν, εἴμεθα λυπημένοι καὶ αἰσθανόμεθα, ὅτι καὶ μᾶς ἔλλειψεν. Ἐπάρχουν ἄλλοι πόλιν, τῶν ὁποίων μόνις ἐνθυμούμεθα τὰ ὀνόματα, ὅταν τοὺς συναντήσωμεν κατὰ τύχην εἰς κάποιον σαλόνι. Φίλοι μας εἶναι καὶ ἐκεῖνοι, εἰς τὴν θείαν τῶν ὁποίων τὸ θεξίό μας χέρι φέρεται μηχανικῶς εἰς τὸ καπέλλο, ἀλλ' ἂν κάποιος μᾶς ἐρωτήσῃ μερικὰς πληροφορίας περὶ αὐτῶν, ἐρχόμενος ἀπὸ τὸ ὄνομά των, θὰ μᾶς ἴδῃ εἰς πολὺ δύσκολον θέσιν. Δὲν θὰ εἰξεύρωμεν τί νὰ τοῦ ἀπαντήσωμεν.

Φίλοι μας ἀκόμη εἶναι ἐκεῖνοι, ποῦ τοὺς ἔχομεν ἀνάγκην καὶ τοὺς ὁποίους ἐκμεταλλευόμεθα διαρκῶς, ἀλλὰ δὲν παύομεν διὰ ταῦτο νὰ τοὺς κατηγορῶμεν ὅπου τύχει, καθὼς ὁ χωρικός, ποῦ ἀμέλγει τὴν ἀγέλαδα του, ἀλλ' ὅταν συμβῇ ἀνάγκη νὰ ὁμιλήσῃ περὶ αὐτῆς, δὲν θὰ λείψῃ νὰ προσθέσῃ καὶ κάποιαν χαρακτηριστικὴν φράσιν προσβολῆς.

Φίλοι μας ἐξακολουθοῦν νὰ εἶναι καὶ πολλοὶ μακροσμένοι καὶ μὲ τοὺς ὁποίους οὔτ' ἓνα ἀνταλλάσσομεν γράμμα, καθὼς φίλοι μας εἶναι καὶ ἐκεῖνοι, τοὺς ὁποίους κατ' ἀνάγκην βλέπομεν τακτικά.

Ἐπάρχουν φίλοι, τοὺς ὁποίους ἐνθυμούμεθα μόνον μὴ φορᾷ τὸν χρόνον καὶ προβαίνομεν χάριν αὐτῶν εἰς θυσίας μᾶς κάστρας, ὅταν τύχῃ νὰ ἐνθυμηθῶμεν, ὅτι ἐορτάζουσι. Ἄλλὰ μήπως δὲν εἶναι φίλοι μας καὶ ὅσων τὴν ὑπαρξιν ἀκόμη δὲν ἀνεχόμεθα καὶ τῶν ὁποίων κάθε εὐτυχία μᾶς κόμνει περισσότερον κακὸν καὶ μᾶς βυθίζει σὲ περισσοτέραν λύπην, παρὰ αὐτὴ ἡ ἀτομικὴ δυστυχία μας; Θεωροῦμεν φίλους μας καὶ ἐκεῖνους, ποῦ ὅταν κτυπῶμεν τὴν πόρταν τοὺς, εὐχόμεθα νὰ μὴ εἶναι σπίτι, καὶ φίλοι μας ἐπίσης εἶναι καὶ ἐκεῖνοι, τοὺς ὁποίους βλέπομεν διὰ πρώτην φορὰν.

«Φίλε μου», προσφωνοῦμεν τὸν τοκογλύφον μας, ὅταν ἔλθῃ νὰ μᾶς ζητήσῃ κάποιον λογαρημένον ὑπόλοιπον, καὶ φίλος μας, μέχρις οὗ γίνῃ γαμβρός μας, εἶναι καὶ ὁ νέος, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν ράχιν προσπαθοῦμεν νὰ φορτώσωμεν κάποιον θῆλον βάρος, τὸ ὁποῖον κινδυνεύει νὰ μᾶς μείνῃ διαρκῶς. Φίλος εἶναι ἐκεῖνος, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ζητοῦμεν δανεικά, καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι τοιοῦτος μέχρι τῆς στιγμῆς, ποῦ θὰ μᾶς τὰ ζητήσῃ ὁπίσω.

Ἄλλὰ μήπως φίλοι μας δὲν εἶναι ὁ μπανάλης, ὁ χασάπης, ὁ μαρέβης τῆς γειτονίας μας, ὅσο ἐξακολουθοῦν νὰ μᾶς πιστώνουν; Φίλοι μας, τέλος, εἶναι ὄλοι οἱ πλούσιοι ἄνθρωποι, ἐνῶ οἱ ἴδιοι πάλιν, ὅταν περάσωσι κάτω ἀπὸ τὸν ὀρίζοντα τῆς εὐτυχίας, χάνουν, μαζί μὲ τὴν τελευταίαν λίραν των, καὶ τὴν πολῦτιμον φιλίαν μας.

Ἄλλ' αἱ τάξεις τῶν φίλων δὲν ἐξηγητήθησαν μὲ τὴν τυχαίαν αὐτὴν καὶ πρόχειρον ἀπαρίθμησιν, ποῦ νὰ ἐξαντηθεῖν! Ἡ κοινιλία καὶ αἱ ἀποχωρήσεις των εἶναι τόσον πολλαί, ὥστε θὰ ἀπαιτήσωσι καὶ μεγάλῃς ὀξυδερκείας παρατηρητὴν καὶ ὀγκοδαστάτους τόμους.

Ἄν τὰ ζῶα ἔαχον τὸν Βυφρῶνά των καὶ τὰ φυτὰ τὸν Διναῖον, οἱ ὁποῖοι ἐπέτευχον νὰ τὰ κτασθῶν καὶ νὰ τὰ πολιτογραφήσωσι ἐν τῇ ζωολογίᾳ καὶ τῇ φυσιῇ, εἰ φίλοι ὁμοῦ, οἱ φίλοι τῆς συγχρόνου κοινιλίας, δὲν εὔρον ἀκόμη τὸν ἀνθρώπιν των, ποῦ θὰ τοὺς κατατέξῃ εἰς συνομοταξίας καὶ δημοφιλίας, εἰς γένη καὶ εἶδη, εἰς μονοκοτυλίδονα ἢ μαρσμποφῶρα.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει πρέπει ν' ἀναφανῇ ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ποῦ θὰ διαρρηθμίσῃ καὶ τὰς τάξεις τῶν ζῶων τούτων, τινὰ τῶν ὁποίων εἶναι ἀχρηστότερα τοῦ ψύλλου καὶ φοβερότερα τῆς ἐχίδνης.

Ἄλλ' ἡ πρόθεσίς μας σήμερον δὲν ἦτο νὰ ἐξάρωμεν τὴν ἀνάγκην αὐτὴν, ἀλλ' ἀπλούστατα καὶ ἄλλο. Μέσα εἰς τὰ πολυκοίικια εἶδη τῶν φιλιῶν, ποῦ μᾶς περιβάλλουσιν, ἀνάμιτος πρὸς τοὺς παντοειδεῖς μας φίλους, εἶναι καὶ μία ἄλλη ἰδιαιτέρα τάξις αὐτῶν, τοὺς ὁποίους εἴπωσῃ νὰ ὀνομάσῃ κἀναίς περιοδικούς.

Οἱ φίλοι αὐτοὶ, ἀχρωμάτιστοι αὐτοὶ καθ' ἑαυτούς, χωρὶς νὰ εἶναι οὔτε καλλίτεροι, οὔτε χειρότεροι ἐκαίτων, ποῦ ἐμνημονεύσωμεν ἀνωτέρω, μὲ μίαν τάξιν ὀρισμένην χρόνου καὶ τόπου, ἐπαγέρχονται εἰς τὸν βίον μας, ἀναφαινόμενοι εἰς τὸν ὀρίζοντα τοῦ κοινωικοῦ μας στερεώματος στερεοτύπως εἰς ὀρισμένην ἐποχὴν καὶ καθ' ὀρισμένην διάρκειαν.

Οἱ φίλοι μας αὐτοὶ δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ εἶναι τίς ἀστερόνομος, οὔτε δεινὸς ὑπολογιστής, διὰ νὰ εἴπῃ, ὅτι ἐμφανίζονται κάθε καλοκαίρι, μένουσιν κοντὰ μας, μᾶς συντροφεοῦν, ἀποτελοῦν τὴν μοναδικὴν μας παρέαν, μᾶς βλέπουν τὸ πρῶν, κόμουν μίαν ἐκδρομὴν μαζί μας, γλεντοῦμεν ἢ δημιουργοῦμεν μετ' αὐτῶν ἐκδρομὰς καὶ παιδρὰς διαχύσεις, καὶ ὄλ' αὐτὰ, τὰ ὁποῖα κάποιος ἀμήτηος θὰ τὰ ἐφαντάζετο διαρκῶς ἄλλεπάλληλα καὶ τὸν βαθμὸν τῆς φιλικῆς αὐτῆς θέρηης οὐδέποτε ὑποβιβάζομεν, μίαν ἡμέραν πολὺ φυσιολογικῶς σταματοῦν, διακόπτονται, λήγουν καὶ οἱ ἀποτελοῦντες αὐτὰ σκορπίζονται, χωρὶς οὐδὲν κενὸν εἰς τὴν καρδίαν, ἀλλὰ καὶ χωρὶς χαρὰν ἀνομοφίσεως, ἀπαράλλακτα καθὼς εἰς τὰ νεώτερα μυθιστορήματα οἱ σημερινοὶ ἐρωτευμένοι ἀποχωρίζονται μὲ μίαν χειραψίαν.

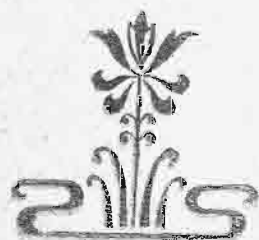
Τοὺς φίλους αὐτοὺς συναντῶμεν εἰς τὰ μέρη τῶν παραθερισμῶν, ὅπου συνειθίζομεν καὶ συνειθίζουσι. Τὰ νησιά καὶ ὁ Βόσπορος, αἱ λουτροπόλεις ἢ αἱ ἐξοχαί, τὰς ὁποίας κατὰ συμπόθειαν προτιμοῦν καὶ προτιμοῦμεν, εἶναι τὸ μέρος τῶν συναντήσεων αὐτῶν, εἶναι τὰ ἐδάφη, εἰς τὰ ὁποῖα γονιμοποιεῖται καὶ ἀναθάλλει αὐτὸ τὸ εἶδος τῆς περιοδικῆς φιλίας.

Ἐμεῖ σχηματίζεται ἓνας ἰδιαιτερός κύκλος φίλων, ὁ ὁποῖος ἀρχίζει ἀπὸ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ θερέους, ἀναπτύσσεται, κινεῖται, ὀγκοῦται, ἀλλὰ διατηρεῖται ὡς τὰ ἄνθη καὶ μαζί μὲ τὸ τελευταῖον φθινοπωρινὸν ρόδον παραλείπει, διαρρέει, μαραινεται.

Πλησιάζει ἡ ἐποχὴ τῶν περιοδικῶν φίλων, διὰ νὰ ἀναφανῶσιν. Αἱ μαργαρίται, ἢ βιολέττες, αἱ μιμόζαι, ποῦ προαγγέλλουν τὸ ἔαρ καὶ τὰς ἐξοχὰς, ποῦ φέρουν τὴν εὐδίαν καὶ τὴν χλιαρότητα τῆς ἀτμοσφαιρας, διδοῦν ἀφορμὴν καὶ εἰς τὰς πρώτας δειλὰς ἀνταλλαγὰς τῶν σκέψεων περὶ παραθερισμῶν. Καὶ αἱ παραθερισμοί, ποῦ εἶναι δι' ἡμᾶς τακτικοί, στερεοτύποι, εἶναι τόσον πρόσφοροι διὰ τὰς περιοδικὰς φιλίας, καθὼς αἱ βροχαὶ διὰ τοὺς ἀμανίτας.

Θ. Κ. Μ.

Η ΠΤΩΧΗ ΤΡΕΛΛΗ

Μέσ' 'ς τήν μεγάλη αύλή τοῦ φρενοκομείου, 'ς ἓνα πέτρινο θρανίον, ἐκάθονταν ἡ δυστυχισμένη τρελλή, πολὺ νέα — μόλις ἦταν 17 χρόνων — καὶ τόσῳ εὐμορφῇ, ἂν καὶ ἀδύνατῃ καὶ χλωμῇ, μὲ τὰ δλόξανθα μαλλιά της λυμένα, μὲ τὰ γαλανὰ μάτια της πλημμυρισμένα ἀπὸ τὰ δάκρυα, ὅμοια μὲ τὸ μικροῦς βροχεροῦς οὐρανοῦς...

Γύρω της ὁ χαιμωνιάτικος ἥλιος ἀσπρίζε της κορυφαίς τῶν τοίχων καὶ ἔβριχνε τῆς ἀτοναίς ἀχτίδας τοῦ ἡλίου 'ς τήν περικοσμημένην αύλή καὶ 'ς τήν ἄμμο, ὅπου μερικὰ σπάνια δένδρα, δλόμαντρα καὶ καταξερμένα, ἀπλώναν τήν σκιά τῶν σκελετῶν τῶν.

'Σ τὰ κλαδιά τῶν ἐπαιξε τὸ ἀνεράκι, γεμάτο ἀπὸ δροσιά καὶ εὐθυμία, ἐνῶ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ οἱ σπουργίται πατώντας τιτίβιζαν τὸ ἀμέριμνο τραγοῦδί των. Ἄν πραινίζαν καὶ μερικὰ φύλλα 'ς τὰ δένδρα, θὰ νόμιζε κανεὶς, ὅτι εἶχε φθάσει ὁ Ἀπρίλης.

Μὰ ἡ πτωχὴ τρελλή δὲν εἶδε προσοχὴ εἰς τὴν πρῶτην αὐτῆ ἀνοξί. Συμμαζεμένη, τυλιγμένη, σφιγμένη μέσα 'ς ἓνα πελώριον σάλι, μὲ τὸ φοβισμένο ὄφρος κάποιου, τὸν ὁποῖον θὰ δείρουν, ἐκάθονταν 'ς τὴν ἄκρη τοῦ θρανίου καὶ μὲ τὸ κεφάλι ὀλίγο σκυμμένο, ἀκωνμποῦσε 'ς τὰ χεῖλια της ἓνα μπουκέτο ἀπὸ βιολέττας.

'Ο ἐπιμελητής, ποῦ μὲ ὠδηγοῦσε 'ς τὸ ἀσυλο αὐτὸ τῆς τρέλλας καὶ τῆς ἀπαλπισίας, μ' ἐνευσε πῶς μποροῦσα νὰ πλησιάσω καὶ νὰ μιλήσω τὸ δυστυχισμένο πλάσμα.

'Σ τὸν θόρυβο τῶν βηματισμῶν μου ἐσήκωσε τὸ δλόξανθο κεφάλι της καὶ μ' ἐκύτταξε 'ς τὸ πρόσωπο. Ἡ χαρὰ ἀμέσως ἀστράψε 'ς τὰ γαλανὰ της μάτια καὶ ξήρανε τὰ δάκρυα, ποῦ τὰ πλημμυροῦσαν, ὅπως ὁ ἥλιος καταπίνει τὴν δροσούλα τῆς αὐγῆς.

— Ἐρχασθε νὰ με πάρτε; μὲ εἶπε, νὰ με πάρετε ἀμέσως; ὦ! πόσον εἶμαι εὐτυχισμένη! Καὶ ξεύρατε, εἶνε ἀνάγκη νὰ ἔβγω ἀπ' ἐδῶ σήμερον ἐξάπαντος, πρὶν πέσῃ τὸ βράδυ. Εἶνε τόσος καιρὸς, ποῦ δὲν πῆγα νὰ μιλήσω, νὰ παρηγορήσω τὸν πτωχὸ Ροβέρτο! Θὰ στεναχωριέται καὶ θὰ ὑποφέρῃ πολὺ μοναχός.

— Τὸν Ροβέρτο; Εἶνε ὁ ἀγαπημένος σας... ὁ ἀρραβωνιαστικός σας;

— Ὅχι ὁ δικός μου... Εἶνε ὁ ἀρραβωνιαστικός τῆς Ἰωάννας. Καὶ μὲ περιμένει ἔξη μῆνας τώρα...

— Σὰς περιμένει; καὶ ποῦ;

— Ἐκεῖ ποῦ εἶνε 'ς τὸ νεκροταφεῖο. Δὲν ξεύρατε ποῦ εἶνε τὸ μνήμα του. Καὶ εἶνε τόσῳ εὐμορφὸ!... Ἀπὸ ἀπυρο μάρμαρο, ποῦ κάποτε τὸ χρυσαίει ὁ ἥλιος. Τὸ ὄνομα τοῦ Ροβέρτου εἶνε σκαλιγμένο τεχνικὰ ἐπάνω 'ς τὸ μνημεῖο. Χιλιάδες λουλουδιόμοια κλαδιά τὸ ἀγκαλιάζουν καὶ 'ς τὴν κορυφὴν του μιά μικρὴ ἀλαβάστρινῃ ὑδρία δέχεται τὸ νερὸ τοῦ οὐρανοῦ. Πόσα πρὸλαϊκα δὲν σταματοῦν νὰ σφύσσουν τὴν δίψα τους!...

Τὴν κούταξα μὲ συμπνοιά, μὲ τρυφερότητα.

— Καὶ σεις, μὲ εἶπε, δὲν μπορεῖτε νὰ με καταλάβετε. Καὶ σεις πιστεύετε πῶς ὅλα τελειώνουν ἅμα σβύσῃ ἡ ζωὴ. πῶς δὲν σκέπτεται κανεὶς, πῶς δὲν κινεῖται ἅμα κρημνιστῆς, πῶς, τέλος, οἱ νεκροὶ εἶνε νεκροί. Αὐτὴ ἡ ἰδέα δὲν εἶναι σωστή... Ναι! τὸν πιστεύετε, γιατί κατὲ δὲν βάλατε τὸ αὐτί σας 'ς τὴν οχιμαδάδα κάποιου μνημείου, γιὰ ν' ἀκούσετε τί συμβαίνει. Καὶ ἐγὼ πρὶν ἀπὸ ὅ,τι μοῦ εἶπαν, δὲν ἤξευρα πῶς οἱ πεθαμμένοι εἶνε ζωντανοί... Καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἀπορῶ μαζὶ σας...

Σταμάτησε μιά στιγμή, ἐφίλησε τὸ μικρὸ μπουκέτο τῶν γαλανῶν λουλουδιῶν καὶ ἐξηκολούθησε:

— Μιά φορὰ πῆγα 'ς τὸ νεκροταφεῖο ὀλομόναχη, γιὰ νὰ καταθέσω ἓνα στεφάνι 'ς τὸ μνήμα κάποιου ἄλλου. Ἐβαλα τὸ δῶρό μου 'ς τὸ μικκλίδωμα τοῦ μνημείου καὶ ἐπέστρεφα. Ἐπάνω ὁ οὐρανὸς ἀπλώνουντάν ὀλοκάθαρος. Ὁ ἥλιος ἔκαιε δυνατὰ. Μόλις κάτω ἀπὸ κανένα πυκνοφυλλωμένο δένδρον μποροῦσε κανεὶς ναὐρῇ ὀλίγη σκιά.

'Ανάμεσα 'ς τὰ μνήματα ἡ ἀχτιδαίς πῆγαιναν, ἤρχονταν, ἐφσυγαν, ξαναγυρίζαν ὅσων μικρὰ παιδιὰ, ποῦ πλίζουν κυνηγητό. Ἦταν τόσῳ γλυκά, τόσῳ καθαρά, τόσῳ εὐμορφα, ὅστε αἰσθανόμουν τὸν ἑαυτὸ μου εὐτυχισμένο 'ς τὸν τόπον αὐτὸ τῆς λύπης καὶ τοῦ πένθους. Ἔτσι, ἐνῶ περνοῦσα ἀπὸ ἓνα μνήμα, ποῦ τὸ πλημμύριζαν χιλιάδες λουλουδιὰ, μὲ πῆρεν ἡ ἐπιθυμία νὰ κόψω ἓνα... Δὲν ἦταν ἁμαρτία, δὲν εἶνε; Ἄπλωσα τὸ χέρι μου, ὅταν κάτω ἀπὸ τὸ μάρμαρον κάποιος μίλησε μὲ σιγανὴ φωνή. Ὅχι, δὲν εἶχα γελασθῆ' εἶχα ἀκούσει καλά. Ἡ φωνὴ ἐξηκολούθησε σὲ τόνο, ὅπου κανεὶς δὲν ἐκρίνε ἀλαφρὸ παράπονον καὶ ἀπαριόριστῃ ἐλπίδα καὶ χαρὰ:

— Ἰωάννα, εἶσαι σὺ ἐπὶ τέλους;

'Ἐσκυφα ν' ἀκούσω. Ψιθύριζε ἀκόμη ἡ φωνή:

— Ἰωάννα, ἐπὶ τέλους εἶσαι σὺ; Ἀπάντησε.

'Σ τὴν ἀρχὴ φοβήθηκα πολὺ. ἔπειτα ὁμως μοῦ ἔφυγε ὁ φόβος καὶ μὲ κατέλαβε ἓνας μεγάλος οἶκτος καὶ μιά ἀπειρῆ τρυφερότητα. Σήκωσα τὰ μάτια καὶ διάβασα τὸ ὄνομα τοῦ Ροβέρτου. Εἶχε πεθάνει 20 χρόνων. Τότε κατέλαβα ὅλα. Ἐμείνος, ποῦ κοιμοῦνταν 'ς τὸ μνήμα, εἶχε ἀρραβωνιαστικὰ, ποῦ τὴν ἔλεγαν Ἰωάννα, ἡ ὁποία τοῦ ὑποσχέθηκε νὰ ἐρχεται νὰ τὸν βλέπῃ καὶ δὲν πῆγαινε. Τὴν περιέμετε, καὶ κάθε φορὰ, ποῦ κάποιος θόρυβος τάραιτε τὴν γῆ, νόμιζε πῶς ἡ Ἰωάννα κρατοῦσε τὴν ὑπόσχεσίν της καὶ ρωτοῦσε:

— Εἶσαι σὺ;

'Ἀλλὰ μάνεις δὲν τοῦ ἀπαντοῦσε. Ἐγὼ ἀπῆντησα. Δοκίμαζε ὁ δυστυχισμένος τόση στενοχώρια ἐκεῖ, 'ς τὴν νύχτα, 'ς τὸ κρύο, μέσ' 'ς τὴν ἀκαμπτῇ στενότητῃ τοῦ νεκροταβεῖου! Εἶχα τῆχαιτες ἀδικὸ νὰ θέλω νὰ τὸν παρηγορήσω κομμάτι:

Τοῦ μίλησα ψέμματα:

— Ναι, τοῦ εἶπα, βάλλοντας τὸ στόμα μου ὅσῳ μποροῦσα πειδ κοντὰ 'ς τὸ μάρμαρον. Ἐγὼ εἶμαι ἡ Ἰωάννα.

Καὶ ἀρχίσαμε νὰ μιλοῦμε σιγὰ, τρυφερὰ οἱ δύο μας. 'Σ τὴν ἀρχὴ τοῦ ἔλεγα γι' ἀόριστα πράγματα, ποῦ μποροῦσαν νὰ πρσσωροσθοῦν 'ς ὅλους τοὺς ἀρραβωνιασμένους. Πρόσεχα καὶ 'ς τῆς πειδ ἀσημαντες λέξεις, σημεῖονα κάθε μία λεπτομέρεια, γιὰ νὰ εἰμπορῶσω νὰ συνθέσω καὶ παρακολουθῶ τὴν ἱστορία του. Τὶ μεγάλο κρῖμα, ἂν θὰ καταλάβαινε τὸ γέλασμά μου! Εἶς τὸ διάστημα μιάς ὥρας ἤμποροῦσα νὰ τοῦ ἀπαντήσω, ὅσῳ νὰ ἤμουν ἐγὼ ἡ Ἰωάννα. Ἐμείνα ἐκεῖ ἔως τὴν ὥρα ποῦ ἐκλείσαν τῆς πόρτες τοῦ νεκροταφεῖου. Καὶ τὴν ἄλλη μέρα ξαναγύρισα. Τρεῖς μῆνες καθημερινῶς, χωρὶς διακοπῇ, ἀνταλάσσαμε γλυκὰ καὶ τρυφερὰ λογάκια. Θυμηθῆκαμε τὸ ἀνοιξιὰτικο πρῶτ, ποῦ γιὰ πρῶτη φορὰ συναντηθῆκαμε, τὸ πρῶτο χαμόγελο, τὸ πρῶτο σφίξιμον τοῦ χερτοῦ 'ς τὰ κρυφὰ, ἐνῶ ἡ μητέρα μας προχωροῦσαν ἐμπρός, ἀπερροφημέντες ἀπὸ τὴν ὀμιλία τους. Θυμηθῆκαμε τὴν λαχτάρα τῆς πρῶτης ἐξομολογήσεως, τὴν νύχτα, ποῦ περάσαμε ἄγνωστοι, διαβάζοντας καὶ ξαναδιαβάζοντας τὸ πρῶτο γράμμα. Θυμηθῆκαμε τὰ ὄρατα ὄνειρά μας, τὴν ἀνθόσπαρτη ζωὴ ποῦ σχεδιάσαμε, τὴν χαρὰ ποῦ δοκιμάσαμε 'ς τὴν πρόσφι μιάς τόσῳ μεγάλῃς εὐτυχίας. Πόσαις φοραῖς τὰ βράδια δὲν εἶχαν ἔλθει 'ς τὴν πόρτα τοῦ μικροῦ μας κήπου! Μὲ πόση τρεμούλα τὸν περιμένα! Μιλοῦσαμε ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ ξύλα, ὅπως τώρα ἀνάμεσα ἀπὸ τὴν πέτρα. Συχνὰ μέσα ἀπὸ τὴν κλειδαριά ἄφινε νὰ κέφτουν καὶ χαρτάκια γεμάτα ἀπὸ στίχους, παμωμένους ἀπ' τὸν ἴδιο. Ἐπειτα οἱ γονεῖς μας θελήσαν νὰ μᾶς κόψουν εὐτυχισμένους. Ὁ Χάρος δὲν θέλησε. Ἀρρώστησε. Ἐλέγαμε τῆς ἀγωνίας ποῦ δοκιμάσαμε, τῆς ἐλπίδαις—ἐλπίδαις μάταιαις—ποῦ γλυκαῖναν τὴν ψυχὴν μας σ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς ἀσθενείας του. Ἄλλὰ καὶ αὐτὸς ἡ πικρὸς ἀναμνήσεις μᾶς ἦσαν τόσῳ γλυκαῖες! Καὶ ἤμεθα εὐτυχισμένοι, ὅσῳ νὰ ἤμεθα πανδρεμμένοι. Μένανε τόσῳ κοντὰ ὁ ἓνας 'ς τὸν ἄλλο, τόσῳ ὄρατα περνοῦσαν ἡ ὄρες μὲ τὴν διαρκῆ συνομιλία μας!

'Ἀλλοῖμονο! Μιά μέρα, ἐνῶ ἐτοιμαζόμουν νὰ φύγω γιὰ τὸ νεκροταφεῖο καὶ νὰ φέρω 'ς τὸν Ροβέρτο τῆς βιολέττες, ποῦ μὲ εἶχε ζητήσῃ, ἡ μητέρα μου πῆγε 'ς τὸ δωμάτιον μὲ τὸν ἀνθρώπου, τοὺς ὁποῖους δὲν ἤξευρα. Μ' ἐπήραν καὶ μ' ἐκλείσαν ἐδῶ. Εἶνε μέγρος πειδ μελαγχολικὸ ἀπὸ τὸ νεκροταφεῖο. Καὶ ἂν καὶ ζῶ ὅσῳ πεθαμμένη, δὲν μπορῶ πειδ νὰ μιλήσω μὲ τὸν Ροβέρτο, γιατί τὰ μνήματά μας εἶνε πολὺ μακρσομένα.

Οἱ λυγμοὶ τὴν ἠνάγκασαν νὰ σπαύσῃ. Ὅταν σήκωσε τὸ δακρσομένο πρόσωπό της, μὲ ρώτησε πάλι:

— Θὰ με πάρτε;

'Ἀπὸ τὴν σιωπῇ μου, ἀπὸ τὴν συγκίνησί μου κατέλαβε, ὅτι δὲν εἶχα τὸ σκοπὸ αὐτό.

— Τοῦλάχιστον, μὲ εἶπε, θᾶχαιτε τὴν καλωσύνη νὰ φέρετε τῆς βιολέττες αὐτὲς 'ς τὸν Ροβέρτο; Τὸ μνήμα του εἶνε δεξιά, 'ς τὸν μεγάλο διάδρομον ἀναβαίνοντας. Θὰ κτυπήσετε δύο φορές τὸ μάρμαρον—εἶνε τὸ σύνθημά μας—καὶ θὰ τοῦ πῆτε πῶς ἡ Ἰωάννα—ἀκούτε καλά, ἡ Ἰωάννα—ἔχει φύγει σὲ ταξίδι μὲ τὴν μητέρα της, ὅτι θὰ ξανάλθῃ γρήγορα, ὅτι δὲν πρέπει νὰ εἶνε λυπημένος, ὅτι δὲν πρέπει ν' ἀνυπομονῇ, ὅτι τὸν ἀγαπᾷ πάντοτε. Θὰ τοῦ πῆτε, ὅτι σᾶς παρεκάλεσα γὰ τοῦ πᾶτε τῆς βιολέττες αὐτὲς. Θὰ τῆς τοποθετήσετε 'ς τὸ μέσον τοῦ μαρμαροῦ. Αὐτὸ θὰ τὸν εὐχαριστήσῃ.

Καὶ μοῦ ἔδωκε τὸ μπουκέτο.

'Ἡ θλιβερὴ ἔρωτικὴ ἱστορία εἶχε τελειῶσει. Ἄλλὰ μοῦ μένει κατὶ ἀκόμη νὰ προσθέσω, ἂν καὶ κινδυνεύω νὰ φανῶ γελοῖος... Ἐξετέλεσα τὴν παραγγελία τῆς πτωχῆς τρελλῆς...

(Catulle Mendés) N. KARATZAS

ΠΕΖΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΤΙ ΑΓΑΠΩ

'Αγαπῶ εἰς σὲ καὶ τὰ πειδ μικρὰ καὶ ἀσήμαντα κινήματα ἔως καὶ αὐτὰ τὰ ἴχνη τῶν ποδῶν σου, ὅ,τι περνα καὶ ὅ,τι μένει, ὅ,τι ὑπῆρξε καὶ ὅ,τι διατηρεῖται.

'Αγαπῶ εἰς σὲ τὸ ἀόριστον δέλητρον, ποῦ ἐκπέμπει ἡ ἀθωότης σου, τὴν νεότητα, ἡ ὁποία ἐκχύνεται μὲ ὅλην αὐτῆς τὴν καλλονήν.

'Αγαπῶ εἰς σὲ τοὺς τρόπους σου, τὰ βλέμματά σου, τὰς κινήσεις καὶ τὴν ἀόριστον ἀβεβαιότητα, ἡ ὁποία σὲ ταράσσει ἐνίστε.

'Αγαπῶ εἰς σὲ τὴν γυναῖκα, ἡ ὁποία μένει ἀκόμη παιδί, τὰς ἐνθουσιᾶδεις ὀρμάς τῆς ψυχῆς σου, ποῦ εἶναι ἀνίκητοι καὶ ἀδάμαστοι.

'Αγαπῶ εἰς σὲ τὰς δωλευτικὰς χιμαῖρας καὶ τὰ τρυφερότερα τῶν ὀνειρων σου, ἀλλ' ἀγαπῶ εἰς σὲ, πρὸ πάντων, σὲ τὴν ἰδίαν καὶ τὸν ἔρωτα, ποῦ ἔχω διὰ σὲ.

(Διασκηνή) Θύμος.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟΝ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΜΑΣ ΕΡΕΥΝΗΣ

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Παρηκολούθησα και παρακολουθώ μετ' ἐνδιαφέροντος εἰς τὸ «Ἀπ' Ὀλα» τὰς διαφόρους ἀπαντήσεις ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς ἐκλογῆς σεζύγων. Εἶναι ζήτημα τῶντι σπουδαιότατον καὶ ἀξίζει συγχαρητηρίων τὸ «Ἀπ' Ὀλα», διότι δίδει ἀφορμὴν ν' ἀποκαλύπτωνται εἰλικρινεῖς ἰδέαι, αἱ ὁποῖαι κάλλιστα δύνανται νὰ διορθώσῃσι πολλὰ ἐλαττώματα τῆς νεολαίας. Τὸ ζήτημα τοῦ γάμου, ὡς δεσμὸς αἰώνιος τῆς ἀνθρωπότητος, ἀποτελεῖ πάντοτε τὸ σπουδαιότατον θέμα τῶν συζητήσεων καὶ σήμερον μάλιστα κατέστη πρῶτον ἀντικείμενον. Αἱ συνθήκαι τῆς ζωῆς εἶναι τόσον πολλαί, ὥστε κυριαρχεῖ πάντοτε ὁ φόβος, ὁ ὁποῖος δίδει ἀφορμὴν παλλάκις εἰς ἀποτυχίας. Καὶ μ' ὅλα ταῦτα, ὅταν ἕκαστον μέρος γνωρίζῃ τὰ καθήκοντα καὶ τὴν θέσιν αὐτοῦ, ἐπιτυγχάνεται ἡ ἀρμονικὴ συμφωνία τῶν ἀτόμων, ἡ ὁποία εἶναι τὸ δυσκολώτατον ζήτημα. Εἰς τὸ «Ἀπ' Ὀλα» κάθε νέα, μελετῶσα τὰς σκέψεις τῶν ἀνδρῶν, δύναται ἀναλόγως νὰ ρυθμίσῃ τὰς ἐξείς τῆς καὶ νὰ καταστή ἀληθῆς ἰδανικὴν σύνεργον.

Μὲ ἀρέσει ὑπερβολικῶς ἡ εἰλικρίνεια καὶ ἐπιθυμῶ, ἂν μ' ἐπιτρέπεται, νὰ δώσω εἰς τὰς ἀγαπητάς μου ἀναγνώστριάς μίαν ἐνδιαφέρουσαν συμβουλήν:

Ἀνάγνωσα λοιπόν, οἱ κάποιος ἐπιθυμεῖ τὴν μέλλουσαν σύζυγόν αὐτοῦ μορφωμένην, μὲ καλὴν ἀνατροφὴν, ἀλλὰ μὴ γινώσκουσαν περισσότερα τοῦ ἀνδρός. Ἐπὶ τοῦ σημείου αὐτοῦ, ἀγαπηταί μου φίλοι, ἐπισημαίνω τὴν προσοχὴν σας. Ἐὰν ἐξετάσωμεν τὴν κοινωνίαν μας, θὰ εὕρωμεν πολλὰ θύματα, ναυάγια αἰσθημάτων, τὰ ὁποῖα μὲ πόνον μᾶς διηγούνται παρελθούσας ἡμέρας εὐτυχίας. Σὰς βεβαίῳ, ὅτι τὰ περισσότερα πρᾶξιμα εἰσὶν ἀπερισκέψιας, παρὰ ἀπὸ κακῆς θέλησιν. Πολλοί, διὰ νὰ δεῖξουν εὐφροσύνην ἢ ἐτοιμότητα πνεύματος, δὲν ἐννοοῦν νὰ ἐπολεμῶσιν διόλου τῶν ἀνδρῶν, χαρακτηριζόμενοι οὕτω πολὺ διάφοροι ἢ ὡς ἐπιθυμοῦν. Ὅσον ἀξίαν δίδει εἰς μίαν κόρην ἢ σωφροσύνην καὶ ἡ σιωπῆ, τόσον τὸ ἐναντίον φέρει ἢ μεγάλην ἐτοιμότητος τοῦ πνεύματος. Δὲν ἐννοῶ νὰ χαρακτηρίζεται μίαν κόρην ὡς βλάξ. Θέλω νὰ εἶναι περὶ ἐκείνην μὲ σιωπηλὴν εὐφροσύνην, νὰ προλαμβάνῃ τὰς συζητήσεις πρὶν γεννηθῶσι, νὰ εἶναι ὅσον τὸ δυνατόν λακωνικὴ εἰς τὰς ἀπαντήσεις τῆς, μάλιστα εἰς τοὺς σχετιζομένους τὸ πρῶτον μὲ αὐτήν. «Ἄν οἱ λόγοι εἶναι ἀργυροί, ἢ σιωπὴ εἶναι χρυσοί», λέγει μίαν παροιμία, δυναμένη νὰ ἐφαρμοσθῇ κάλλιστα εἰς τὰς δεσποινίδας. Ἡ κόρη, ὅσα μορφωμένη καὶ ἂν ὑποτεθῇ, ὀφείλει νὰ φαίνεται πρὸ τοῦ ἀνδρός πολὺ ἐπιφυλακτικὴ εἰς τὰς ἐκφράσεις τῆς, ἂν θάλη νὰ ἐκτιμηθῇ περισσότερο. Ὅσα παρακολουθῇ τὰ κοινωνικὰ ζητήματα, τὴν ἐξέλιξιν τῶν πολιτικῶν πραγμάτων, ὡς μελετῇ τὴν φιλολογίαν, ὡς καταγίνεται εἰς τὴν τέχνην ἢ τὴν μουσικὴν. Εἰς τὰς συναναστροφὰς ὅμοιως ὡς μὴ ὁμιλῇ μὲ πάθος, ὡς μὴ συζητῇ διὰ πολιτικά, ὡς μὴ ἐπιβαίνει εἰς ὅλων τὰς κρίσεις, διότι θὰ χαρακτηρισθῇ φλύαρος. Προτιμότερον εἶναι ν' ἀγορεύῃ γνώσεις, παρὰ νὰ κολῇ γνώσεις, καὶ ὅταν κατόπιν ἰδιαιτέρως συγκρίνῃ τὰς ἰδέαις τῶν ἄλλων πρὸς τὰς ἰδικὰς τῆς, νὰ σχηματίζῃ στερεὰς καὶ ὕγιαινας κρίσεις.

Παράδειγμα ὡς φέρω τὸ ἐξῆς πρὸς ἑτῶν συμβάν, τὸ ὁποῖον βαθεῖαν ἐντύπωσιν ἀφήκεν εἰς τὴν μνήμην μου: Ἐυρισκόμεθα εἰς κομπὸν σαλονάκι ὑποδοχῆς, ἐν μέσῳ ἐκλεκτῆς συναναστροφῆς. Μετὰ τὰς διαφόρους διαχύσεις, ἡ συντροφία κατέληξεν εἰς πολιτικὰς συζητήσεις, εἰς τὰς ὁποίας ἔλαβον μέρος οἱ ἄνδρες. Κάποια λογία κυρία, κατέχουσα ἀρκετὴν πείραν τοῦ κόσμου καὶ πολὺ εὐφυῆς, ἔλαβε μέρος εἰς τὴν συζήτησιν, καὶ μετὰ θέρμης ἠσπάζετο τὰς γνώμας τῶν μὲν καὶ ἀπεργίετο τὰς ἰδέαις τῶν δέ. Ἐνῶ λοιπὸν ἡ συζήτησις εὐρίσκατο εἰς τὸ ὠραιοτέρου πραγματικῶς καὶ ὀξυ σημείον, γηραιὸς τις κύριος, ὅστις κατεῖχε πολὺ διακεκριμένην κοινωνικὴν θέσιν, λέγει:

— Μοὶ φαίνεται, οἱ αἱ γυναῖκες θὰ κάμουν καλύτερα νὰ ἐνδιαφέρωνται περισσότερο γιὰ τὴν

κουζινὰ τοὺς καὶ νὰ ὁμιλοῦν γιὰ τὰ ραψίματά τοὺς, καὶ ν' ἀφίενον τὰ πολιτικὰ στὰς ἄνδρας, οἱ ὁποῖοι εἰς ἀμειωτέραν σχέσιν ἔρχονται μὲ αὐτά.

Οἱ λόγοι αὗτοι, ἀβραὶ μου φίλοι, ὡς χεραχθεῖν καλὰ εἰς τὸν νοῦν σας καὶ ὡς ἐφαρμοσθῶν διὰ κάθε εἶδους συζήτησιν. Ἡ κόρη δὲν πρέπει νὰ φαίνεται, ὅτι ἐξισοῦται πνευματικῶς πρὸς τὸν ἄνδρα. Ὅσα μὴ ὑποστηρίξῃ μὲ πείσμα τὰς ἰδέαις τῆς ἐμπρὸς αὐτοῦ, διότι θὰ φανῇ τότε, ὅτι τὸν ἐπιτιμᾷ μᾶλλον ἢ ὅτι ζητεῖ τὴν γνώμην αὐτοῦ. Ἡ κόρη πρέπει νὰ ὑποχωρῇ, ν' ἀφίενῃ τὸν ἄνδρα νὰ γίνηται διδάσκαλός τῆς, νὰ συζητῇ ἡρέμως μαζί του, χωρὶς ποτε νὰ τὸν ἰταροξύνῃ, καὶ ὅλην τὴν εὐφροσύνην τῆς νὰ μεταχειρίζεται, ὅταν πρόκειται νὰ παρηγορήσῃ ἢ νὰ ἐνθαρρύνῃ εἰς τὰς δυσκόλους περιστάσεις τῆς ζωῆς. Ἡ κόρη πρέπει νὰ γίνῃ εἰλικρινὴς σύντροφος εἰς τὰς ἐργασίας, ἀγγελος καλοσύνης εἰς τὴν στενοχωρίαν, γλυκὺ παρηγορίας βάλσαμον εἰς τὰς θλίψεις, ἀγαθὸς σύμβουλος εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς οἰκογενείας. Ἡ κόρη, καθισταμένη σύζυγος, πρέπει πάντοτε νὰ σέβηται τὸν ἄνδρα τῆς, νὰ μὴ καταχρᾶται τοῦ θάρρους ἢ τῆς καλοσύνης αὐτοῦ, καὶ νὰ προσπαθῇ μὲ τοὺς τρόπους καὶ τὴν συμπεριφορὰν τῆς νὰ ἐπισύρῃ ἐξ ἴσου τὸν σεβασμὸν καὶ τὴν ἐκτίμησιν αὐτοῦ, ἐπὶ τῶν ὁποίων στηρίζεται ἡ θεμελίωσις διὰ τὴν οἰκογενειακὴν εὐτυχίαν ἀμοιβαία ἐμπιστοσύνη καὶ εἰλικρίνεια.

ΜΑΡΙΑ ΠΟΡΣΑΝΙΔΟΥ

ΣΟΝΝΕΤΟ

Σὲ δίνω τὰ τραγούδια μου! καὶ ἂν εἶναι ὅταν εἶμαι χωρὶς ζωῆς, χωρὶς δροσῆς καμμιᾶ, τί νὰ σὲ πῶ; σὰ συλλογιέμαι κάποτε πῶς τὰγαπᾶρα γιὰ σένα, μ' ὄση καὶ ἂν ἔχουν ἐσκημιὰ τὰ δόλια, τ' ἀγαπῶ.

Μὴ μὲ γλιᾶς! ἀπὸ πολλὰ τραγούδια ζηλεμμένα, μ' εἶνα φτωχὸ καμμιὰ φρεσὶ δακρῶζουμι σκοπὸ, γιὰτὶ γλυκὰ μέσ' στὴν ψυχῆ ζυπνᾶμι περασμένα καὶ πίσω σ' ἄλλενα καιρῶ μᾶς φέρνει χαρωπὸ.

Κάποιο χαμόγελο σκεπῆ στὸς στίχους μὸν τὴ λύπη καὶ ἂν τέχνη καὶ ἐμμορφία δὲ βεῖης, ἀλήθεια δὲν τοὺς δὲν κνηγεῦσα γράφοντας τὴ δόξα τὴ χρυσῆ.

Εἶχ' ἀνοιγμένη τὴν καρδιὰ καὶ σφαλιχὰ τὰ χεῖλη ἢ σέβμι σου ζωντάνευς μονᾶχη τὸ κανόλι. Μιά μέρα θὰ μὲ θυμηθῆς, διαβάζοντας κ' ἐσθ.

Λ. Π.

ΓΝΩΜΑΙ

- * Μὴ ζητήτε τι, μὴ ἐπιθυμῆτε τι, μὴ ἀρνησθῆτε τι.
* Πρέπει νὰ ὑπομένωμεν τὰς ἀτελείας μας, διὰ νὰ εἴμεθα τέλειοι.
* Ὁ χρόνος ἔχει δύο δυνάμεις. Διὰ τῆς μᾶς χειρὸς ἀνατρέπει, διὰ τῆς ἄλλης ἐπανορθοῖ.
* Μία εὐτυχὴς ἀνάμνησις εἶναι ἴσως ἐπὶ τῆς γῆς ἀληθευτέρα τῆς εὐτυχίας.
* Οὐδεὶς ἐν τῇ κοινωνίᾳ εἶναι περισσότερο ἀξιοθαύμαστος, ὅσον εἰς δυστυχίᾳ, ὅστις ὑπομένει μὲ θῆρος τὴν δυστυχίαν αὐτοῦ.
* Ὅσα προσπαθῶμεν νὰ εἴμεθα φαίδεροι καὶ ὅταν ἀκόμη ἔχωμεν ἀφορμὰς θλίψεως.
* Θέλετε νὰ λέγουν καλῶ γιὰ σᾶς; μὴ εἰπῆτε ποτὲ καλῶ γιὰ τὸν ἑαυτὸν σας.
* Ὁ πτωχὸς εἰς ἐπιθυμίᾳ, εἶναι πλούσιος εἰς εὐχαρίστησιν.
* Θέλετε νὰ γνωρίσετε τὰ ἐλαττώματά σας; ἀκούσατε τοὺς ἐχθρούς σας.

ΤΟ ΣΤΟΜΑ

Τὸ στόμα, τὸ ὁποῖον ἔλκει, ὑπόσχεται καὶ δίδει τὸ φίλημα, εἶναι τὸ αἰσθητικὸν μέρος τοῦ προσώπου, ἐφ' ᾧ κατὰ προτίμησιν οἱ ἄρχαιοι γλύπται ἐνδιέτριβον, θέλοντες νὰ ἐπαινεύωσιν τὴν ἡδυπάθειαν καὶ νὰ ἀστυπώσωσιν τὸν ἔρωτα.

Οἱ ποιηταὶ καὶ πεζογράφοι τῶν νεωτέρων χρόνων ἔχουν ψίλει ἰσπανικῶς τὰ χεῖλη, τὴν ἐξωτερικὴν αὐτῆν ὄψιν τοῦ στόματος, τὰ χεῖλη, τὰ ὁποῖα μὲ τὸ σχῆμά των καὶ μὲ τὸ χρομᾶ των μαγεύουσιν.

Στόμα μικρὸν ροδόχρουν, τὸ ὁποῖον διανοιγόμενον ἀφίει ἰλευθέραν τὴν θῆαν εἰς δύο γραμμὰς λευκῶν ὀδόντων, εἶναι ἀσφαλῶς ἐν τῶν μᾶλλον πολυτίμων δώρων τῆς καλλονῆς.

Ἐν τούτοις ὑπάρχουν καὶ μεγάλα στόματα, συμπάθιστα τῶν μικρῶν καὶ μᾶλλον ἐκφραστικά.

Γενικῶς τὰ χονδρὰ χεῖλη προδίδουν ραθυμίαν καὶ ἡδυπάθειαν, χεῖλη δὲ λεπτὰ, ψυχρότητα καὶ φιλαργυρίαν.

Χεῖλη κλειόμενα ἀνευ προσπαθείας καὶ σχηματίζοντα κλειστὰ γραμμὴν ἡρεμον καὶ ἀκαμπτὴ ἀποκαλύπτουν χαρακτῆρα εὐσταθῆ καὶ διάκρισιν.

Ἐλαφρὰ προεξοχῆ τοῦ ἄνω χείλους ἀποκαλύπτει καλοσύνην. Τὸ κάτω χεῖλος, ὅταν εἶναι κελόν εἰς τὸ μέσον, ἐκδηλοῖ φαντασίαν καὶ ἰδιοτροπίαν.

ΤΙ ΕἶΝΑΙ ΤΟ ΣΙΚ;

Μερικαὶ λέξεις, ὅχι μόνον δὲν ἔχουν ἀντίστοιχον εἰς τὰς ἄλλας γλώσσας, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἰδικὴν των δὲν εἶναι ἐντελῶς καθωρισμένοι, ἕκαστος δὲ εἶναι ἐλεύθερος νὰ ἀποδώσῃ εἰς αὐτὰς οἰανδὴ ποτε ἀπόχρωσιν ἐννοίας ἀντιλαμβάνεται.

Μία ἐξ αὐτῶν εἶναι καὶ ἡ λέξις σικ. Ἐν εὐρωπαϊκῶν φύλλον ἐπὶ τῆς λέξεως ταύτης ἠρώτησε τοὺς ἀναγνώστὰς αὐτοῦ:

- Τι ἐννοεῖτε, ὅταν λέγετε: «γυναικεῖον σικ»;
Αἱ ἀπαντήσεις ἦσαν πολλαί καὶ ποικίλαι, οὐχὶ δ' ὀλίγαι ἀναφατακαί. Ἐξ αὐτῶν παραθέτω μερικὰς, διὰ τὸ περίεργον τοῦ πράγματος:
— Μία γυναῖκα λέγομεν, ὅτι ἔχει σικ, ὅταν αὐτὴ κατέχη τὴν τέχνην τοῦ νὰ παρουσιάσῃ ἐξωτερικῶν ἀρμονικῶν καὶ καθαρῶς ἀτομικῶν. Εὐρίσκονται πλουσῖαι κυρία, αἱ ὁποῖαι δὲν ἔχουν σικ.

— Τὸ ἀληθινὸν σικ δὲν ἀφθονεῖ εἶναι ἐν δώρον πολυτίμον καὶ μάλιστα εἶναι τι, τὸ ὁποῖον μᾶς τὸ δίδει ἡ φύσις διὰ νὰ τὸ ἀπολαμβάνωσιν οἱ ἄλλοι, καθὼς συμβαίνει τοῦτο καὶ εἰς τὴν καλλονὴν, διότι οἱ φίλοι μας καὶ οἱ εἰσεῖτοί μας τὸ αἰσθάνονται περισσότερο ἀπὸ ἡμᾶς καὶ ταῖς προξενούμεν δι' αὐτοῦ μίαν εὐχάριστον ἐντύπωσιν.

Καὶ μία συνταγή:
— Λάβετε καὶ ἀναμίξτε ὀλίγην διάκρισιν, ζωηρότητα, ἐπιτηδεύσιν, σταγόνας τινὰς καλαισθησίας καὶ κομπότητος, προσθέσατε ἀκόμη καὶ κάποιον ἀτομικόν, ρίψατε ἐπὶ τοῦ μίγματος τούτου ὀλίγην ἐκκεντρικότητα καὶ θὰ ἔχετε τὸ σικ!

— Τὸ σικ εἶναι δώρον, τὸ ὁποῖον ἐπιτρέπει εἰς τὴν γυναῖκα νὰ ἐνδύεται μὲ τρόπον γελοῖον, χωρὶς νὰ χάσῃ τὴν χάριν τῆς.

— Τὸ σικ εἶναι πᾶν ὅ,τι ἀποπνέει κάποιαν μικροῦ υποκρισίαν, εἶναι ἡ ψευδὴς καλλονὴ, ἡ ψευδὴς κομπότης, πνεῦμα ἐπιτηδευόμενον καὶ αἰσθημάτων ἀπατηλά. Ἡ ἀλήθεια εἰμπορεῖ νὰ εἶναι ὠραία, ἀλλὰ δὲν ἔχει σικ.

ΙΑΝΘΗ

Δευτέρα κοινωνική έρευνα του « Απ' Όλα »

ΠΩΣ ΜΟΛΥΝΕΤΑΙ Ο ΑΗΡ

ΠΟΙΑ ΕΙΝΑΙ Η ΙΔΑΝΙΚΗ ΣΥΖΥΓΟΣ ;

ΓΝΩΜΑΙ ΤΟΝ ΑΝΔΡΟΣΤΟΝ ΜΑΣ

Ισότητας.

«Είς άνήρ, προτιθέμενος να νυμφευθῆ, όφείλει να εκλέξη σύζυγον κόρην όμοίαν τῆς ιδιότητος του κοινωνικῆς τάξεως, παιδείας, ανατροφῆς, μορφώσεως, μορφῆς, περιουσίας κλπ., μήτε άνωτέραν αὐτοῦ δηλ., μήτε κατωτέραν. Πράττων δὲ οὕτω, να εἶναι βέβαιος, οτι πράγματι θέλει τύχει τῆς ἀληθοῦς ιδανικῆς συζύγου, διότι, κατά τόν Ἀρίστωπον, όταν εἰς δυσειδῆς νυμφευθῆ ώραίαν γυναῖκα, ἐπόμενον, οτι εὖτε θά τὸν προδώσῃ πλουσίαν εἰς πτωχός, οτι θά τὸν κατακυριεύσῃ πεπειδευμένην καὶ λογίαν εἰς ἀπαιδέυτος, οτι θά τὸν προσβάλλῃ καὶ οὕτω καθεξῆς. Μόνον διὰ τῆς ἰσότητος ἀμφότερων τῶν μερῶν ἐπιτυγχάνεται ἡ ἀρμονία.

»Αὕτη τυγχάνει, φίλη Ἰάνθη, ἡ πτωχὴ γνώμη μου ἐπὶ τῆς κοινωνικῆς ἐρεύνης σας, τὰς ἀπαντήσεις τῆς ὁποίας δημοσιεύει ἀπὸ τινος τὸ «Απ' Όλα».

Φίλη τῶν ταξιδίων.

«Μὲ πολὺ-πολὺ ζῶηρόν ενδιαφέρον παρακολούθῳ αὐτῆν τὴν στήλην τοῦ ἀγαπητοῦ μας «Απ' Όλα», μαζὺ δὲ μετὰ τὰς ἄλλας γνώμας τῶν νέων μας, τοῦ διατυπώνουν γιὰ τὴν ἐκλεκτὴ τῆς ἰσωνικῆς τῶν φαντασίας. Ὡς μοῦ ἐπιτραπῆ να ἐμφράσω μ' ἐγὼ ἀπ' τὰ σπλάγγνα μου πῶς ἐπιθυμῶ καὶ ὀνειροπολῶ τὴν ἀχώριστη σύντροφον τοῦ βίου μου, καὶ μόνον μ' αὐτῆν, όταν συνιδῶ τὴν τύχην μου, θά θεωρήσω τὸν ἑαυτὸν μου εὐτυχῆ.

»Εἶμαι ὀλιγαρκῆς στὰς ἀπαιτήσεις μου, διότι ἀπ' τῆ νεῶ, ποῦ θ' ἀγαπήσω, δὲν ἐπιθυμῶ οὕτε πλοῦτη καὶ μεγάλην προίκα, οὕτε μετὰ πολλὰς γνώσεις καὶ παιδείαν τὴν θέλω, μὰ οὕτε μ' εὐγενῆ καταγωγήν καὶ ἔξοχον εὐμορφίαν καὶ θαυμάσια προσόντα δὲν τῆς ζητῶ. Μὲ φθάνει μονάχα τὸ μέτριο ἀνάστημά της, τὰ κανονικὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου της, τὸ σεμνὸ τῆς βλέμμα καὶ προσάντων τὰ ξικθὰ τῆς μαλλιά, γιὰ τὰ ὁποῖα αἰσθάνομαι ἰδιαιτέραν συμπάθειαν καὶ ἀγάπην. Τὴν θέλω φίλην τῶν χορῶν καὶ περιπάτων, ἰδίως τῶν θαλασσιῶν ταξιδίων, καὶ ἐν γένει διασκεδαστικῆν, ὄχι φλόσρον. Νὰ μὴ παραμελῆ ὅμως καὶ τὰ θρησκευτικὰ τῆς καθήκοντα, καὶ κτβαρονῶ σὲν καλῆ νοικοκυρὰ τὸ σπίτι της καὶ ν' ἀνατρέφῃ σὲν εὐσεβῆς χριστιανῆ τὰ παιδιὰ της. Πρὸ παντός ὅμως να τῆς λαίπρη τὸ πείσμα καὶ ἡ ζηλοτυτία. Θὰ τὴν ἐπιτρέπω να συμμιεργᾶνται μετὰ τὴν μόδα τοῦ φύλου της, ἐφ' ὅσον βέβαια θά ἐπιτρέψῃ καὶ εἰς τοὺς δυὸ μας ἡ οἰκογενεὶ καὶ κοινωνικὴ μας θέσις.

»Μ' αὐτὰ τὰ προσόντα της ὡς εἶναι βεβαία, πῶς θά κατακτήσῃ γιὰ πάντα τὴν καρδιά μου καὶ θά περητοῦμε μὲ πολὺ εὐτυχισμένη ζωή».

Τελειόφοιτον ἀνωτέρου παρθεναγωγείου.

«Ἀληθῶς εἰπεῖν, συμφώνως τῷ ὀρισμῷ τοῦ Πλάτωνος, τῆς λέξεως «ιδανικός», ἀφοῦ οὐδὲν τῶν ἐν τῷ κόσμῳ τούτων εἶναι ἰδανικόν, ἄρα οὕτε σύζυγος ἰδανικὴ δύναται να ὑπάρξῃ.

»Ἄλλ' ἐμεῖς, ἀποβλέποντες οὐχὶ εἰς τὴν πρώτην καὶ κενρίαν σημασίαν τῆς λέξεως, ἀλλ' ἐκλαμβάνοντες καὶ ταύτην, ὡς καὶ τόσας ἄλλας, κατά συνθήκην, προβαίνομεν εἰς ἀπάντησιν τῆς ἐρωτήσεώς σας. Τὴν μέλλουσαν σύζυγόν μου τὴν θέλω να εἶναι πρώτιστα πάντων ὁμόθησκός μου καὶ δευτέρον ἀναστήματος μετρίου, ἡλικίας εἴκοσιν ἐτῶν, λεπτοφυῆς τὸ σῶμα, διαπνεύστος καὶ μετ' ὀλίγην μένιπροίκα, ἀλλ' ἀπόφοιτον ἀνωτέρου παρθεναγωγείου· διότι παιδευομένου τοῦ παιδός, φωτίζεται ὁ ἀνὴρ, παιδευομένης δὲ τῆς κόρης, φωτίζεται ὁλόκληρος ἡ οἰκογένεια».

Ζητεῖται αἰχμάλωτος σύζυγος.

«Καὶ ὁ ὑποφαινόμενος, ἀνήκων εἰς τὴν χορείαν τῶν νέων καὶ ἀναγνούς τὸ ἐν τῷ χαρακτηρισμῷ «Απ' Όλα» φιλοξενηθὲν ἐρώτημα, τὸ ὁποῖον θίγει τὴν καρδίαν ἐίσταται νέου, ἐκθέτω τὰς κατεχούσας με ἐπιθυμίας: Ἐγὼ δὲν τὴν ἐπιθυμῶ να εἶναι ώραία ὡς ἀψυχον ἀγαλμα, ἀλλ' οὕτε καὶ δυσμορφον. Θέλω να εἶναι σωματικῶς μὲν μετρία, ἀναστήματος μᾶλλον ὑψηλοῦ καὶ εὐφυοῦς φυσιογνωμίας. Πνευματικῶς δὲ ἀρκετὰ ἀνεπτυγμένην καὶ μετὰ καλοῦς τρόπους, ψυχικῶς δὲ ἠθικὴν καὶ ἀρκετὰ εὐλαβῆ πρὸς τὰ θεῖα, χρηματικῶς δὲ ἀρκούντως πλουσίαν. Προσέει ἀπαιτῶ καὶ τὰ ἐξῆς: Νὰ με περιποιητῆ ὡς να εἶναι αἰχμάλωτός μου, ἐάν θέλῃ να με καταστήσῃ δοῦλόν της· να εἶναι ὀλιγαρκῆς· να προσέχῃ ἀδιαλείπτως, ὅπως οἱ ὀφθαλμοί μου οὐδέποτε ἴδωσιν ἀκαταστασίαν πραγμάτων ἐν τῷ οἴκῳ μου· να φροντίξῃ περὶ τῆς περιουσίας μου καὶ να εἶναι προσηνῆς πρὸς τοὺς εἰκείους μου. Ἐάν εὐθυμῶ, να μὴ δεικνύῃ δυσθυμίαν· ἐάν δυσθυμῶ, να μὴ δεικνύῃ εὐθυμίαν, καὶ οὕτως ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ θά βασιλεύῃ ἐφ' ἡμῶν. Ἴσως θά γελάσῃτε μετὰ τὴν ἰδιοτροπίαν μου καὶ τὰς τόσας ἀπαιτήσεις μου, ἀλλ' ἀδύνατον να ὑποχωρήσω. Ἡ ἔχουσα λοιπὸν τὰ προσόντα ταῦτα, ὡς δηλωθῆ καὶ ὡς ἐκμασθῆ τὸ ταχύταρον. Ἄν τὴν ἐπιτύχω, καθὼς τὴν παρέστησα, θά εὐγνωμονῶ καθ' ὅλον μου τὸν βίον τὸ ἀγαπητὸν «Απ' Όλα», διότι πρὸ πολλοῦ τὴν ἀναζητῶ».

Κληρονομικὴ ὑγεία.

«Καταγεγενημένος ἤδη ἐκ τῆς ἀξιομιμήτου ἐκδουλεύσεως ὁμῶν εἰς τὴν νεολαίαν μας καὶ παρακαλῶν ὑμᾶς, ὅπως δεχθῆτε τῆς ἀπειρους εὐχαριστίας μου, ἐκθέτω καὶ ἐγὼ εἰλικρινῶς τὴν ἐπιθυμίαν μου διὰ τὴν μέλλουσαν... ὑπὸ τοὺς ἐξῆς ὀρους:»

»Υγιῆς ὄν, ἐπιθυμῶ καὶ αὐτὴ να εἶναι ὑγιῆς, ἀνευ κληρονομικῆς τινος ἀσθενείας — διὰ τὸν ἐκτετὸν μου οὐδαίς φόβος — ἐκ φόβου μόνον, ἵνα μὴ τὸ μέλλον καύχημα ἡμῶν γεννηθῆ ἀσθενῆς καὶ καχεκτικόν καὶ εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ἐπικαλούμεθα τὴν βοήθειαν τῶν ἰατρῶν, συνεπῶς δὲ καταστήσῃ τὸν εὐελπί καὶ πλήρη χάριτος συζυγικὸν βίον ἄτονον καὶ, εὐχὴ σπανίως, ἀφόρητον καὶ δυστυχῆ. Παιδρὰ πάντοτε, ἐντιμος, σεμνῆ, φιλόκαλος καὶ φιλόφρων, εἰς βαθμὸν τινα πεπαιδευμένη, ώραία καὶ θελητική, με χρηστὰ ἦθη, οἰκοδέσπεινα ἱκανὴ εἰς ὅλας τὰς ἀνάγκας τοῦ οἴκου της καὶ μετὰ πλήρη συναίσθησιν τῶν ὑψίστων καθηκόντων, ἀνευ ἀναλαμβάνει διὰ τὴν δημιουργίαν εὐτυχούς οἰκογενείας. Ὀχραράδα καὶ ἐκείμη διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον ἐν τῇ βιπέλλη, οὕτως ὡστε ἐν ἀνάγκῃ να ἐνθαρρύνῃ καὶ τὸν ἄνδρα εἰς τὰς ἀνωμαλίας καὶ δυστυχίας τοῦ βίου, αἱ ὁποῖαι πιθανότατα θά ἐμφανισθοῦν, εἴτε διὰ συμβυλῶν, εἴτε δι' ἄλλων μέσων καὶ, τέλος, μ' ὅλα τ' ἀπαραίτητα προσόντα διὰ τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ ζεύγους.

»Διὰ δὲ τοὺς ἄλλους ὀρους δὲν θά φανῶ τόσον ἀπαιτητικός, ὅσον εἰς τὰ ἀνωτέρω προτερήματα· ἂν εἶναι πλουσία καὶ φιλόμουσος, τόσον τὸ καλλίτερον· ἐξ ὅλων ὅμως τούτων, τὸ ὑψίστον εἶναι ἡ ἀγάπη καὶ ὁ ἔρως πρὸς ἀλλήλους».

Υγιᾶ κρῖσιν.

«Τὴν ἐπιθυμῶ μετὰ μεγάλην προίκα, ὑγιούς κρῖσεως, ἥτις να τὴν ἀναγκάζῃ να σταματῆ πρὸ τῆς ἐκτελέσεως παντός πρραλόγου καὶ ἀτόπου».

Τὸ πολὺτιμον τοῦτο στοιχεῖον τῆς ζωῆς μολύνεται εὐκόλως, εἴτε διὰ τῆς μεταβολῆς τῆς ἀναλογίας τῶν ἀποτελούντων αὐτὸ συστατικῶν, εἴτε διὰ μικροβίων πλεόντων ἐν αὐτῷ.

Ἡ αὐξήσις τοῦ ἀνθρακικοῦ ὀξέος ἐν τῷ ἀτμοσφαιρικῷ ἀέρι εἶναι ἡ κυριώδης μόλυνσις αὐτοῦ, ἥτις καὶ συμβαίνει συχνότατα.

Γνωστόν, ὅτι τὸ ἀνθρακικὸν ὀξύ εἶναι προϊόν καύσεως, ἢν ἐπιφέρει τὸ ὀξυγόνον, ἢ διαφόρων ζυμώσεων μετ' ἄλλων χημικῶν οὐσιῶν.

Ἡ ἐκπονή τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ζώων εἶναι κεκορεσμένη ἀνθρακικοῦ ὀξέος. Δι' αὐτὸ δὲν πρέπει πρὸ παντός να μένωμεν ἐπὶ πολὺ εἰς περιωρισμένα μέρη, ἐνθα ὑπάρχει πληθὺς ἀνθρώπων, πολὺ δὲ περισσότερον να κατακλινώμεθα εἰς κοιτῶνας μικροῦς καὶ μὴ ἀεριζόμενους, μετὰ ἄλλων προσώπων. Ἄλλὰ καὶ μόνη ἡ ἐκπονή ἐνός ἀνθρώπου, εἶναι ἱκανὴ να δηλητηριάσῃ τὸν ἀέρα δωματίου κλειστοῦ ἐπὶ ὥρας τινάς. Δι' αὐτὸ συνιστάται ἡ συτήθεια τοῦ κατακλίνεσθαι με ἀνοικτὸν παράθυρον.

Τὰ καίόμενα ξύλα, κάρβουνα, λιθάνθρακες, παράγουν ἐν ἀφθονίᾳ ἀνθρακικὸν ὀξύ καὶ συνεπῶς δηλητηριάζουν ταχύτατα τὸν ἀέρα τοῦ δωματίου, ἐντός τοῦ ὁποίου καίονται. Δι' αὐτὸ συνιστάται, ὅπως ἐπιμελέστατα ἀποφεύγεται ἡ χρῆσις τοῦ πυραύου (μαγγαλιού) καὶ ἐν ταύτῳ συχνὰ ἐπιθεωρῶνται οἱ σωλῆνες τῶν θερμοστρωτῶν ἀν λειτουργῶσι καλῶς, διότι μία τυχαία ἀμέλεια δύναται να στοιχίσῃ τὴν ζωὴν τῶν ἐνοικούντων.

Ὁ ἀτμοσφαιρικὸς ἀήρ ἐπίσης μολύνεται ἀπὸ τὰς ἀναθυμιάσεις τῶν σηπομένων οὐσιῶν καὶ ἀπὸ τὰς ἀποπνοίας τῶν ἐλῶν. Οἱ διατηροῦντες εἰς στενοῦς χώρους οὐσίας ὑποκειμένας εἰς σῆψιν καὶ σηπομένας ἐν ταύτῳ, κινδυνεύουσι να δηλητηριασθῶσιν ὑπὸ τοῦ μελυσμένου ἀέρος, τὸν ὁποῖον ἀναπνεύουσι. Εἶναι δὲ παρατηρημένον, ὅτι τὰ ἐλη διὰ τῶν ἀναθυμιάσεων των δύναται να δηλητηριάσωσιν εἰς εὐρυτάτην ἀκτίαν τὸν ἐλεύθερον ἀτμοσφαιρικὸν ἀέρα. Ἡ δηλητηρίασις αὕτη καθίσταται βραδεία καὶ χρονία, οὕτως εἰπεῖν, δι' ὅσους κατοικοῦν πλησίον τοιούτων μερῶν.

Εἶναι παρατηρημένον, ὅτι εἰ κάποιος τῶν παρὰ τὰ ἐλη μερῶν εἶναι χλωμοί, καχεκτικοί, φιλάσθινοι, μετὰ αἷμα ἀσθενικόν, μελαγχολικοί καὶ ράθυμοι. Ἐπὶ πλεόν εἶναι γέροντες, ἐφ' εὐρίσκονται ἐν νεανικῇ ἡλικίᾳ. Οὐδεμίαν ἄλλην ὑπάρχει αἰτία τοῦ φαινομένου τούτου, εἰμὴ τὸ ἀνθυγιεινὸν τοῦ ἀέρος, διότι τὸ στοιχεῖον τοῦτο τῆς ζωῆς, πτωχὸν εἰς ὀξυγόνον, πλούσιον εἰς ἀνθρακικὸν ὀξύ, λόγω τῶν ἐλῶν, ἀντὶ να ἀπρκαθάρῃ δηλητηριάζει τὸ αἷμα καὶ οὕτως ἡ τοῦ ὀργανισμοῦ θρέψις καὶ ἀνανέωσις γίνεται ἀνεπαρκῆς. Ἡ δευτέρα γενεά, δηλαδὴ τὰ τέκνα τοιούτων καχεκτικῶν ἀνθρώπων, φέρουσι ἀπτότερα τὰ σημεῖα τῆς δηλητηριάσεως.

Ἐν συζυγίᾳ πρὸς τὸν μολυσμὸν τοῦ ἀτμοσφαιρικῶ ἀέρος ὑπὸ τοῦ ἀνθρακικοῦ ὀξέος, ἔχομεν καὶ τὸν μολυσμὸν αὐτοῦ ὑπὸ μικροβίων διαφόρων ἀρθρῶν. Πολλῶν νόσων τὰ μικρόβια, μὴ ὄντα βαρύτερα τοῦ ἀέρος, πλέουσι ἐν αὐτῷ ὡς ἰχθεῖς εἰς τὸ ὕδωρ καὶ εἶναι προσιτὰ εἰς τὴν ἀναπνοὴν μας. Τοιαῦτα εἶναι τὸ μικρόβιον τοῦ Κῶχ, τῆς φυματιώσεως δηλονότι, κτλ.

Ἄλλ' ἡ μόλυνσις αὕτη τῷ ἀέρῳ, παρ' ὄλην τὴν φοβερότητα αὐτῆς, εἶναι δευτερεύουσα καὶ οἰοναὶ ἀπότοκος τῆς ἄλλης μόλυνσεως. Διότι ὁ ἀήρ, ὁ ὁποῖος δὲν ἔχει ἐξυγιανθῆ διὰ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων, διὰ τῆς εὐεργετικῆς ἐπιρροῆς τῶν φυτῶν, ὁ ἀήρ, ὁ κατάκορος ἀπὸ ἀνθρακικὸν ὀξύ, εἶναι τὸ καλλίτερον μέρος πρὸς φιλοξενίαν τῶν ποικίλων νοσογόνων μικροβίων καὶ μάλιστα ἀποτελεῖ τὸ προσφορρότερον πρὸς πολλαπλασιασμὸν αὐτῶν ἔδαφος.

Δι' αὐτὸ ἡ μεγαλειτέρα πρέπει να καταβληθῆ φροντίς καὶ μέριμνα, ὅπως ὁ ἀήρ, τὸν ὁποῖον ἀναπνεύομεν, εἶναι καθαρός, ζωογόνος καὶ ἀπηλλαγμένος ὅσον τὸ δυνατόν νοσογόνων μικροβίων, καὶ τοιοῦτος εἶναι ὁ διερχόμενος ἀπὸ δάση, ὁ ἀήρ τῶν ὑψηλῶν μερῶν, ὁ ἀήρ τῆς θαλάσσης καὶ ἐν γένει ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ὑψίσταται τὸν ἀνακαθαρισμὸν τοῦ ὑπὸ τοῦ ἡλίου καὶ τῶν φυτῶν, τῶν μεγάλων τούτων ἀπολυμαντῶν τοῦ ἀέρος.

Πῶς, ἄλλως τε, νὰ τὴν λησμονήσῃ μέσα εἰς αὐτὸ τὸ οἶκημα, ἀπὸ τοῦ ὁποίου δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξέλθῃ, ὅπου δὲν ἔβλεπε ποτὲ καμμίαν γυναῖκα, οὔτε γρηῖν; Δὲν ἦτο λοιπὸν καταδικασμένος νὰ ὄνειρευε-ται διαρκῶς τὴν κόρην ἐκείνην καὶ νὰ τὴν ὄνειρευεταί μετὰ διαρκῶς αὐξανούσης ζέσεως;

Ἦρχισε κάποτε νὰ τῆς γράφῃ, ἐτόλμα πλέον, διότι ἦτο σχεδὸν βέβαιος, ὅτι ἔγραφεν ἀλανθᾶτως. Ἦρχισε λοιπὸν μακρὰς ἐπιστολάς, εἰς τὰς ὁποίας ἐξέθετε τὰ πάντα: ὅτι δηλαδὴ τὴν ἐλάτρευεν, ὅτι ἠθέλησε νὰ σκοτώσῃ τὸν ἀδελφὸν του ἐξ αἰτίας τῆς, ὅτι εὗρισκετο εἰς τὸ ἐνδιαίτημα τοῦτο τῶν τρελλῶν ἐκ τοῦ πρὸς αὐτὴν ἔρωτός του καὶ ὅτι ἔπρεπε πλέον αὐτὴ νὰ τὸν ἀγαπᾷ, νὰ τὸν ἀγαπήσῃ, ἂν δὲν ἠθελε νὰ τὸν κάμῃ τρελλὸν στ' ἀληθινά.

Ἐπειτα ὁμως ὁ Βερτρᾶνδος, σκεπτόμενος, ὅτι τὸ πᾶν θὰ ἦτο προφανῶς ἀνωφελές, καὶ ὅτι ἡ κόρη ἠγάπα τὸν Κυπριανόν, τὸν ὁποῖον καὶ θὰ ἐνυμφεύετο, ἐξέσχιζε τὰ γράμματα καὶ ἤρχισε νὰ κλῖνῃ κάποιον ρῆμα τῆς νέας γλώσσης, ποῦ ἐμάνθανεν, ἢ ἐπανεγίνωσκε τυχοῦσαν σελίδα τῆς ἱστορίας.

Ἡ Μαρίκα, καθὼς εἶχεν ὑποσχεθῆ εἰς τὸν Κυπριανόν, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν κωμόπολιν τῆς μάμμης τῆς ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἑορτῶν τοῦ Πάσχα. Ἐπανῆλθεν ἐπίσης καὶ κατὰ τὸ θέρος, καὶ ἔμεινε μέχρι τέλους τοῦ φθινοπώρου.

Ὁ Κυπριανὸς τὴν ἐπανεῖδε. Σχεδὸν κατὰ πᾶσαν Κυριακὴν ἔφθανεν ἐπ' ἀδείᾳ εἰκοσιτεσσάρων ὥρῶν, καὶ αἱ στιγμαί, τὰς ὁποίας διήρχετο παρ' αὐτῆς, τοῦ ἐφαίνοντο οὐράναια. Πόσον τὴν εὗρισκε καθ' ἐκάστην ὥραιότεραν μὲ τὰ ὥραϊα ξανθὰ τῆς μαλλιά! Πόσον ἦτο αὐτὸς εὐτυχής, ὅταν αὐτὴ εὐηρεστεῖτο νὰ τοῦ ἐπαναλάβῃ ὅ,τι τοῦ εἶχε ψιθυρίσει ἓνα βράδυ εἰς τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ, ἐνῶ αἱ χελιδόνες ὑπερίπταντο τῶν κεφαλῶν των!

Δυστυχῶς θὰ ἔμενε μακρὰν τῆς πολὺ ἀκόμη. Πόσον οἱ μῆνες τῷ ἐφαίνοντο μακροί!

Ἀλλὰ τὸ ἔαρ τοῦ δευτέρου ἔτους ἠσθένησεν ἐκ κρουολογίματος, ἢ συνάγχῃ μετεμορφώθη εἰς βρογχίτιδα καὶ ἔμεινεν ἓνα μῆνα κλινῆρης. Τῷ ἐδόθη τότε ἀναρωτικὴ ἀδεία. Ὅταν δὲ ἡ ἀδεία ἐτελείωσε καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὰς τάξεις του, ὁ ἰατρὸς δὲν ἤρχισεν νὰ διαπιστώσῃ κατὰ τὴν ἐξέτασιν μερικὰ ὑποπτα φαινόμενα πρὸς τὸ μέρος τῶν πνευμόνων. Ἡ ἀδεία τότε παρετάθη ἐπὶ τρεῖς μῆνας ἀκόμη κατὰ τὸ διάστημα ἐκεῖνο ὁ Κυπριανός, ἐνεργήσας καὶ τῇ βοήθειᾳ τοῦ ἐξαδέλφου ἰατροῦ, ἐπέτυχεν τὴν ὀριστικὴν του ἀδειαν.

Κατὰ τὸν Ἰούλιον ἡ κυρία Καλουμένη μετὰ τῆς θυγατρὸς τῆς εἶχον ἔλθει ἀπὸ τὴν πρωτεύουσαν. Ἀμέσως ταῖς εἶπον τὸ εὐχάριστον νέον τῆς ἀπαλλαγῆς τοῦ Κυπριανοῦ.

Ἐπὶ τῇ ἀφίξει τῶν κυριῶν ἐκείνων, ὁ γέρω-Μπρουσκάιλ ἤρχισεν νὰ σκέπτεται σοβαρὰ ζητήματα. Ὁ υἱὸς του εἶχεν ἡλικίαν εἴκοσι τριῶν καὶ ἡμίσεος ἐτῶν. Ἠδύνατο λοιπὸν νὰ νυμφευθῆ.

Ὁ Μπρουσκάιλ ἤρχισεν σειράν μακρῶν ἐπισκέψεων πρὸς τὴν καλὴν του γειτόνισσαν, τὴν γηραιὰν κυρίαν Καλουμένην, τῆς ὁποίας ἐζήτησε νὰ γνωρίσῃ τὰς διαθέσεις καὶ τὰ σχέδια.

Περιπατῶν δὲ ἀνὰ τὰ κτήματα τῆς γηραιᾶς γειτονίσσης του, ἔφερε πάντοτε τὸν λόγον ἐπ' αὐτῶν.

Ἡ κυρία Καλουμένη διέγνωσε τοὺς σκοποὺς τῶν ἐπιμόνων ἐκείνων ἐπισκέψεων. Ὁ Μπρουσκάιλ ἠθελε ν' ἀντιληφθῆ, ἂν ἡ ὄρνιθα ἦτο πλέον παχειὰ καὶ ἂν ἦτο καιρὸς νὰ τὴν συλλάβουν. Ἀλλὰ ἡ κυρία Καλουμένη, ἐπειδὴ εἶχε τὴν φλογερὰν ἐπιθυμίαν νὰ νυμφεύσῃ τὴν κόρην τῆς εἰς πλησίον μέρος, ἐβοήθει τὸν Μπρουσκάιλ εἰς τὰ σχέδιά του, τοῦ ἀπηρίθμει, παραδείγματι χάριν, τὰ κτήματά τῆς, δὲν παρέλειπε δὲ νὰ τοῦ ἐξογκόνη κάπως καὶ τὰ εἰσοδήματά τῆς.

Ὅλ' αὐτὰ ἤρσαν πολὺ εἰς τὸν κύριον Μπρουσκάιλ καὶ ὑπερήρσαν μάλιστα. Ἐλογάριαζεν, ὅτι μὲ τὰ κτήματα τῆς κυρίας Καλουμένης, ποῦ θὰ ἐδίδεν ἐξάπαντος εἰς τὴν ἐγγονὴν τῆς, πρῶτον μὲν ἢ ἰδική του περιοχὴ θ' ἀπετέλει ἐν ὅλον καὶ δὲν θὰ ἦτο ὡς καὶ πρὶν χωρισμένη, ἐξ ἄλλου δὲ θὰ ἐγίνετο ὁ μεγαλειότερος κτηματίας τῆς ἐπαρχίας.

Ἐπέσπευδε λοιπὸν τὰ πράγματα. Ἀλλὰ πῶς ν' ἀρχίσῃ;

— Ἐσῦρετε, ἀγαπητὴ γειτόνισσα, ὁ Κυπριανὸς μὲς ἐτελείωσε τὴν θητεῖαν του, εἶναι εἰκοσιτριῶν ἐτῶν καὶ νομίζω . . ., ὅτι πρέπει νὰ τὸν νυμφεύσωμεν.

— Πῶς περνοῦν τὰ χρόνια! παρετήρει ἡ κυρία Καλουμένη, καὶ ἡ ἐγγονή μου, τὸ χθεσινὸ μικρούλακι, τώρα εἶναι εἴκοσι ἐτῶν.

— Εἴκοσι ἐτῶν!

— Τοῦλάχιστον πλησιάζει βλέπετε πῶς τρέχει ὁ καιρὸς!

— Ἔχετε δίκαιον, κυρία.

— Καὶ ἐγὼ σκέπτομαι νὰ νυμφεύσω τὴν ἐγγονὴν μου πρὶν πεθάνω, ἀλλὰ μὲ ἀνησυχεῖ πολὺ ἡ ἐκλογὴ τοῦ γαμβροῦ, διότι οἱ καλοὶ γαμβροὶ στὴν ἐποχὴν μας . . .

— Καὶ μ' ὅλα ταῦτα δὲν εἴμπορεῖ κάνεις νὰ ξεύρῃ ποῦ εὗρίσκονται οἱ καλοὶ γαμβροὶ . . . Κυρία Καλουμένη, αὐτὴν τὴν στιγμήν μου ἔρχεται μία ἰδέα· ἀντὶ νὰ ζητήτε γαμβρὸν μακρὰν . . .

Αὐτὸς ὑπῆρξεν ὁ πρόλογος τῆς προτάσεως, πρόλογος πολὺ εὐοίωνος. Ἄλλως τε, οἱ δύο αὐτοὶ γείτονες θὰ ἦτο ἐκκληρικὸν ἂν δὲν συνεφώνουν. Τόσον ὁ εἷς, ὅσον καὶ ἐκείνη, ἐπεθύμουν τὸν γάμον αὐτὸν διὰ διαφόρους ἕκαστος λόγους. Δι' αὐτὸ ἡ κυρία Καλουμένη παρέκαμψε τὸ θλιβερὸν ἐπεισόδιον τῆς τρέλλας τοῦ Βερτρᾶνδου, καί, ἐπειδὴ οἱ νέοι ἐφαίνοντο, ὅτι ἠγαπῶντο σφοδρῶς, θὰ ἦτο, ἔλεγεν, ἀπάνθρωπον νὰ τοὺς φέρῃ ἐμπόδια εἰς τὸν γάμον των.

Ἡ νεαρὰ κυρία Καλουμένη εἰδοποιήθη περὶ τῆς προτάσεως τοῦ Μπρουσκάιλ εὐθὺς ἅμα τῇ ἀφίξει τῆς. Αὐτὴ δὲν ἐφάνη καὶ τόσον ἐνθουσιασμένη· ἐθεώρει τοὺς Μπρουσκάιλ πολὺ ἀγροίκους.

Ἄλλ' ἀφ' ἑτέρου, σκεπτομένη, ὅτι διὰ τοῦ γάμου αὐτοῦ θὰ ἀνέκτα τὴν οἰκονομικὴν τῆς εὐρωστίαν καὶ τὰς ἀναπαύσεις τῆς, ἐνέδωκεν.

— Ἄλλως τε, ἐσκέπτετο, οἱ δύο γέροι θὰ μένουν στὰ χωράφια των, ἡμεῖς δὲ θὰ διαμένωμεν τὸν περισσότερον καιρὸν στὴν πρωτεύουσαν.

Ὁ γάμος οὕτω τοῦ Κυπριανοῦ καὶ τῆς Μαρίκας δὲν ἤγειρε σοβαρὰ ἐμπόδια. Ἐμεσολάβησαν μερικαὶ ἑβδομάδες καὶ κατὰ τὸν Σεπτέμβριον ἡ γενομένη ἐπίσημος πρότασις ἐγένετο εὐθὺς ἀποδεκτὴ.

Ἡ Μαρίκα ἐφάνη κάπως σκυθρωπὴ κατὰ τὸ διάστημα τῶν ὀκτὼ πρώτων ἡμερῶν, καίτοι δὲ καὶ αὐτὴ εἶχεν ἐπίσης ἀποδεχθῆ τὴν πρότασιν, ἐν τούτοις ἠσθάνετο εἰς τὴν καρδίαν τὸν παλμόν, ὃν ἠσθάνθη κατὰ τὴν ἐσπέραν τοῦ ἀποχωρισμοῦ τῆς ἀπὸ τὸν νέον χορτοκόπον, τὸν ὁποῖον ἐραντᾶζετο, ὅτι ἦτο ὁ Κυπριανός. Ἀλλὰ πρὸς τί; αὐτὴ θὰ ἐνυμφεύετο μίαν ἀνάμνησιν. Πόσαι ἄλλαι νυμφεύονται ἐν . . . τίποτε!

Οἱ ἀρραβῶνες ἐγένοντο τὴν παραμονὴν τῶν Χριστουγέννων. Ἀπεφασίσθη δὲ νὰ γίνουν οἱ γάμοι τὸ προσεχὲς ἔαρ.

Τὸν Ἰανουάριον ἡ Μαρίκα, ἀφοῦ ἐπέρασε μερικὰς ἡμέρας εἰς τὴν πρωτεύουσαν, ἐπέστρεψε παρὰ τῇ μάμμῃ τῆς. Ὁ μνηστὴρ τῆς θὰ ἤρχετο νὰ τὴν βλέπῃ καθ' ἐκάστην. Ὅταν δὲ δὲν μετέβαινε, τότε ἐκείνη ἐπήγαγε παρ' αὐτῷ, συνοδευομένη ὑπὸ τῆς μητρὸς ἢ τῆς μάμμης τῆς.

Ἐνα βράδυ, ὅταν ἡ Αἰκατερίνη τὴν ὠδήγει εἰς τὰ διάφορα διαμερίσματα τοῦ σπιτιοῦ, μία φωτογραφία μὲ ψευδεπίχρυσον πλαίσιον εἴλκυσε τὴν προσοχὴν τῆς κόρης.

— Νὰ ὁ Κυπριανός! εἶπε, λαμβάνουσα αὐτὴν μὲ μειδιάμα χαρᾶς εἰς τὸ πρόσωπον.

Ἡ Αἰκατερίνη παρετήρησε:

— Δὲν εἶναι ὁ Κυπριανός.

— Καὶ τότε ποῖός εἶναι;

— Εἶναι ὁ ἀδελφός του.

— Ἄ! ὁ Βερτρᾶνδος; ἐκεῖνος ποῦ . . .

— Ναί, ὁ Βερτρᾶνδος μας!

— Μήπως κάμετε λάθος;

— Ὅχι, ὄχι· παρατηρήσατε ὀπισθεν, εἶναι γραμμένο.

— Ἀλήθεια! εἶναι γραμμένο: ὁ Βερτρᾶνδος εἰς ἡλικίαν δέκα ἐπιπλέον ἐτῶν, ἐπέφερεν ἡ κόρη καταπορφυρωμένη. Παράξενον! ἐψιθύρισε· καὶ ὁμως θὰ ἠδυνάμην νὰ ὀρισθῶ, ὅτι . . .

Ἦτο ἡ ἀνάμνησίς τῆς, τὴν ὁποίαν συνήνετο εἰς τὴν φωτογραφίαν ἐκείνην τοῦ μικροῦ χορτοκόπου, ὅστις τῆς εἶχε δώσει ἐν τόσον τρυφερὸν φίλημα ἐπὶ τῆς χορτοφόρου ἀμάξης.

Ἦτο λοιπὸν τόσον εὐμορφος νέος ὁ Βερτρᾶνδος, τὸν ὁποῖον ἡ κόρη εἶχεν ἰδεῖ παραμορφωμένον; Ὁμοίαζε λοιπὸν τόσον πρὸς τὸν ἀδελφόν του τὴν ἐποχὴν ἐκείνην;

Ὁ! ὄχι, ὄχι· αὐτὸς ἐδῶ, τὸν ὁποῖον ἔβλεπε τὴν στιγμήν ταύτην εἰς τὴν φωτογραφίαν, ἦτο ἡ ἐνσαρκωμένη ἀνάμνησίς τῆς, τὴν ὁποίαν τοσοῦτον ἠγάπα. Ἀνεγνώριζεν ἐπακριβῶς τὰ μάτια μὲ τὴν εὐγενῆ ἔκφρασιν τοῦ νέου καὶ τὸ γλυκὺ του μειδιάμα. Ἴσως λοιπὸν ἠπατάτο.

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Υγιεινή των πόλεων.

Συνειθίζεται τούτο εις μίαν πόλιν της ‘Αμερικης: Κατά τας αρχάς του έαρος όλαί οι οικοκυραί κάμνουν έν γενικόν καθαρίσμα του σπιτιού των. Το καθαρίσμα αυτό το έπωνομάζουν: Χαιρισμόν του έαρος.

Ο δήμαρχος της πόλεως παραχωρεί την γενικήν άδειαν, όπως κάψουν αι οικοδέσποιναι πρό των οικιών των, εις τον κήπον ή εις τον δρόμον, πάν ό,τι δύναται να καή, επί πλέον δε θέτει εις την διάθεσιν του κοινού άρκετά άμύξια, διά να μεταφέρουν όσα δεν είναι δυνατά να καταστραφώσι διά του πυρός. Τές άκαθαρσίας ταύτας τάς ρίπτουν εις μεγάλην άπο της πόλεως άπόστασιν. Επίσης την ήμέραν αυτήν του γενικού καθαρισμού κλείουν τά σχολεία, διά να βοηθήσουν τά παιδιά τους γοναίς των και διά να διδαχθώσι τον τρόπον του καθαρίσματος εκείνου.

Αι άποθήμαι έκκενούνται την ήμέραν αυτήν από κάθε τι καλαιόν και άχρηστον, όλα τά ύπολείμματα τροφών, ένδυμασιών, φυτών, χόρτων, όλ’ αυτά θεωρούνται άχρηστα, διότι διατηρούμενα βλάπτουν την υγείαν διά της άποπνοίας των. Όλα αυτά λειπόν ρίπτονται εις την φωτιάν ή καταστρέφονται άλλως.

Την έπαύριον της ήμέρας του γενικού αυτού καθαρισμού, μία έπιτροπή περιέρχεται όλας τάς συνοικίας της πόλεως, έπισκέπτεται όλα τά σπίτια και συντάσσει την έκθεσιν της, επί τη βάσει της οποίας άποπέμνεται βραβεία εις τάς διακριθείσας διά την καθαριότητά των οικοδέσποινας.

Η κώφωσις είναι ευεργετική.

Είναι γνωστόν, ότι ο μέγας έφευρέτης ‘Εδισων από τινων έτών είναι τελείως κώφος, άλλ’ εκείνο, το όποιον δεν είναι τελείως γνωστόν εξίσου, είναι, ότι ηγήθη να ύπεσιτή έγχείρησιν, διά της οποίας, κατά την γνώμην των διασημοτέρων ιατρών, άσφαλώς θα του άπεδίδειτο ή άκοή. Ηγήθη δε όχι έκ φόβου, άλλ’ έξ εύγνωμοσύνης... προς την κώφωσιν.

Μίαν ήμέραν έλεγεν εις τον ιδιαίτερον Ιατρόν του: — Πώς θέλετε να εγκαταλείψω το μέγα πλεονέκτημα, το όποιον έχω άπέναντι των άλλων; Η έργασία μου είναι να σκέπτομαι πολύ όλίγον μ’ ένδιαφέρει τί λέγουν οι άλλοι και άδιαφορώ διά τον θόρυβον, που προξενούν. Δεν παρενοχλούμαι από τον κρυάωνα των ήχων, ο όποιος παραπλανώ την σκέψιν και φυγαδεύει τάς ιδέας. Θέλετε να με κάμνεται να άκούω, αλλά τότε θα μου έλαττώσατε την διανοητικήν μου Ικανότητα και αυτό θεωρείτε θεροπειάν;

Ίσως ο ‘Εδισων να μη έχη άδικον.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

ΟΙΚΟΣ ΦΙΛΙΠ

Σιτέ - δε - Περά, άρ. 1.

Νεωτερισμοί ευρωπαϊκοί.

ΑΙΜΥΛΙΑ Ν. ΜΠΕΛΛΑ

Νεότης άνθηρά, κάλλος, χάρις, άνάπτυξις και καλοσύνη ψυχής, όλ’ αυτά, που ήδελφωμένα συνεκεντρούντο έν τω προσώπω της άβράς δεσποινίδος Αίμυλλίας Ν.

Μπέλλα, έσβέσθησαν προώρως διά του σκληρού αυτής θανάτου, έπελθόντος μετά όλιγοχρόνιον νόσον. Η κηδεία της άοιδίμου έγένετο την παρ. Παρασκευήν έν τω έν Φερικιοί Ιερφ ναφ των ‘Αγίων ‘Αποστόλων, παραστάντος πολλού και έκλεκτού κόσμου, θρηνούντος την άπώλειαν της νεαρής κόρης και έκδηλώσαντος τάς συμπαθείας αυτού προς τους άγοντας το πένθος και τους οικείους αυτής, προς ους και ήμεις άπευθύνομεν τά ειλικρινή μας συλλυπητήρια, ίδια δε τω φίλω συνεργάτη μας κ. Κίμωνι Μπέλλα, μουσουργφ, ούτινος άνεψιά ήτο ή μεταστάσα.

ΣΤΗΝ ΑΝΕΨΙΑΝ ΜΟΥ ΑΙΜΥΛΙΑΝ

‘Απ’ των άγγέλων την πνοή πλασμένη, με γιασουμιών και κρίνων μυρωδιά, στον ψεύτη κόσμο μας σταλμένη για ένα πρωί, για μιá βραδυά.

‘Εξησες όσο ζούνε τα λουλούδια, τραντάφυλλο μαγιάτικης άγής, και σι’ αδελφάκια σου τ’ άγγελούδια άνοιξες τα φτερούγια σου νωρίς.

Στον Πλάστη μας μπροστά σκυμμένη, για τον Πατέρα σου λές προσευχές πολλές, ω νύφη του ουρανού χαριτωμένη, πεθαίνεις, μα παράπονο δε λές!

Τη 12 Μαρτίου 1916.

ΚΙΜΩΝ ΜΠΕΛΛΑΣ

Τά καλλίτερα κρασιά, τά ευγευστότερα ρακιά εις τάς αποθήκας

Θ. ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΥ

εν Γαλατι, Φερμεντζιλέρ, 86-90. Τηλέφ. 1105.

Τάς αγοράς σας εις του Γ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ Μεγάλη οδός Μπέγιογλου, 188, παραπλεύρως του Τονατλιάν. Όλα τά άνδρικά, γυναικεία και παιδικά είδη εις τιμάς άπιστευτάς ευθηνάς.

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ εις συμφέρουσαν τιμήν διαμέρισμα, συγκείμενον εκ 4 δωματίων και σάλας, μετ’ επίπλων είτε άνευ τοιούτων, έν κεντρική έδφ του Μπέγιογλου. Πληροφορίαι παρ’ ήμίν.

ΑΠΟ ΣΑΒΒΑΤΟΥ ΕΙΣ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

‘Ελλην. Φιλολ. Σύλλογος.—Τη αύριον Κυριακή, ώρα 2 1/2 μ. μ., γενήσεται συνεδρία του άρχαιολογικού τμήματος, καθ’ ήν ο Μέγας Χαρτοφύλαξ κ. Μ. Ι. Γεδεών ποιήσεται άνακοίνωσιν έπιγραφομένην: ‘Η εϋλάβεια και αι ελληνικαί άρχαιοτήτες’.

— Παρούσα έκλεκτού κόσμου, μεταξυ του όποιου διακρίνοντο και αντιπρόσωποι του ώραιου φύλου, έγένετο την Κυριακήν ή συνεδρία του άρχαιολογικού τμήματος του Συλλόγου υπό την προεδρείαν του κ. ‘Οδ. ‘Ανδρεάδου. Μετά την άνάγνωσιν των πρακτικών, το τμήμα προέβη εις έκλογήν γραμματέως, εις άντικατάστασιν του άειμνήστου Βασ. Ρουπτοπούλου, έξελέγη δε παμψηφεί ο κατά τάς τελευταίας συνεδρίας του τμήματος γραμματεύων κ. Σοφ. ‘Αβρ. Χουδαβερδόγλου. Μεθ’ ο δ κ. ‘Οδ. ‘Ανδρεάδης άνάγνωσε την άνακοίνωσιν αυτού: ‘Περί των λειψάνων των άγίων ‘Αποστόλων’. Η μελέτη του άγορητού, διακρινομένη διά την έμβροθειαν αυτής και την χάριν, χειροροκτήθη ζωηρώς υπό του άκροατηρίου, όπερ και έσπευσε να συχαρή τον ρέκτην άντιπρόεδρον του τμήματος και διά τάς άκαμάτους προσπαθείας, ως υπέρ αυτού καταβάλλει. ‘Επί της άνακοίνωσως ταύτης ο κ. Μ. Ι. Γεδεών προέβη εις παρατηρήσεις τινάς.

Συσσίτιον Σχολών Τξιβαλίου.— Πέλλοι ίσως θα άγνοούν και αυτήν την ύπαρξιν του. Και όμως είναι ένα από τά όσον άποτελεσματικώς, τόσον και άθορόβως έργαζόμενα φιλανθρωπικά σωματεια της πόλεός μας. Καθ’ έκάστην άρκεταί άποροι μαθηται και μαθήτριαι εύρισκουν εκεί τροφήν άφθονον και υγιεινήν. ‘Αλλά και τά ένδύματα και τά ύποδήματά των παρέχονται υπό του Συσσιτίου έντελώς δωρεάν. Τον άρκετά βαρύν του προϋπολογισμόν τον καλύπτουν αι συνδρομαί των μελών του και πρό παντός αι εις είδη δωρεαί των φιλανθρώπων ένοριτών· την δε άπρόσκοπτον λειτουργίαν του την έξασφαλίζει ή συνεργασία άκουράστων και άφωσιωμένων κοσμητριών, όποιαί είναι αι κυρίαί ‘Αβραμίδου και Πάρου, και αι δεσποινίδες Βούτα, ‘Αναστασιάδου, Τσακίδου και Γιασημακοπούλου. ‘Θαρωών συχαρητηρίων άξιαί είναι και αι διδασκάλισσαι, εις την δοκνον προσπάθειαν και την ζηλωτήν φροντίδα των όποιων πολλά όμολογουμένως όφείλει το Συσσίτιον τούτο.

‘Αρραβώνες.— Έν έκλεκτφ κύκλω συγγενών και φίλων έτελέσθησαν την Κυριακήν οι άρραβώνες της καλλιμόρφου και άνεπτυγμένης δεσποινίδος Βικτωρίας Η. Γρηγοριάδου μετά του γνωστοτάτου εις τους έμπορικους κύκλους της πόλεός μας κ. Κωνσταντίνου Π. Καλφοπούλου. Τοίς εύτως εύαγμόστως συνδεθείσιν εύχόμεθα ταχέαν την στέψιν.

Θάνατος.—Μετά λύπης έγνώσθη ο θάνατος της νεαρής Δεσποίνης Γ. Γαλανίδου, συζύγου του διευθυντού του κινηματογράφου ‘Σαντράλ’. Κατά την κηδείαν αυτής, γενομένη έν Μπέγιογλου, έξεδηλώθησαν ένδειξεις συμπαθείας προς τον σύζυγον, τον όποιον και συλλυπούμεθα.—‘Ασ.

Μνημόσυνον.—Γράφουσιν ήμίν εκ Σαμψούντος υπό ήμερομηνίαν 3 Μαρτίου: Το παρελθόν Σάββατον, 27 Φεβρουαρίου, με πολλήν έπιβλητικότητα και έν μέσω πολλής συγκινήσεως έτελέσθη έν τω μητροπολιτικφ ναφ τεσσαρακονθήμερον μνημόσυνον υπέρ αναπαύσεως της ψυχής του άληθμονήτου, πολυκλαύστου και μεγάλως συντελέσαντος και έργασθέντος υπέρ της διαπαιδαγωγήσεως και εκπαιδεύσεως της σπουδαζούσης νεολαίας ‘Ιωάννου Δ. Περισσοράτου, πρωτεβαθμίου διδασκαλικού. Πλήθος άπειρον παρευρέθη.—Γ. Δ.

Εύχαριστήρια.—Ο κ. Κίμων Μπέλλας εύχαριστεί όλους τους άισθανθέντας λύπην και έκδηλώσαντας συμπάθειαν διά τον θάνατον της αγαπητής των Αίμυλλίας.

ΛΟΓΙΣΤΗΣ πεπειραμένος και ήδη έν διαθεσιμότητι, αναλαμβάνει την έξέλεγγξιν, τακτοποίησιν και τήρησιν καταστάσεων. Όμοίως αναλαμβάνει την διδασκαλίαν των ‘Εμπορικών. ‘Αμοιβή μετρία. Πληροφορία παρ’ ήμίν.

ΤΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ

Τό έθος των στοιχημάτων είναι καθαρώς ξένον...
άλλ' όπως τα πλείστα των παραδόξων έθιμων, ο προσδεύων όσημέραι πολιτισμός της Δύσεως ένεκλιμάτισε και τοϋτο εις άλλας χώρας, διότι ο άνθρωπος, μεθ' όλην την βαθμιαία μεταβολήν και άποξένωσιν του οργανισμού του, διατήρησεν όμως έν έαυτώ την όρμέμφυτον τάσιν των τετραπόδων προγόνων του, του άπομιμείσθαι πών ό,τι τω φαίνεται άηθες και παραδοξοφανές.

Γνωρίζω σχετικώς περί του έθιμου τούτου έν ανέκδοτον, τό όποιον ζητώ την άδεια νά σάς διηγηθώ, διότι τό θεωρώ πολύ διασκεδαστικόν. Τό γεγονός—διότι είναι γεγονός—συνέβη εις... 'Αλλ' ός ύποθέσωμεν, ότι συνέβη εις ξένην χώραν.

'Ο κύριος Ρ., άνήκων εις μίαν των άριστοκρατικωτέρων οικογενειών, πλούσιος, εύειδής, γενναίος, εύφυστάτος, έν μόνον ειχεν έλάττωμα, την άκατανίκητον μανίαν προς τά στοιχήματα.

'Εστοιχημάτιζε περί πάντων και μεθ' ολουδήτους, ένίοτε δέ έρριψκοινδύνεσε ποσά ούχι εύκαταφρόνητα. 'Ο καιρός, τά θεάματα, τά διάφορα κοινωνικά έπεισόδια, ή πολιτική μίαν μόνην όφην ειχεν δι' αυτόν, την του στοιχήματος.

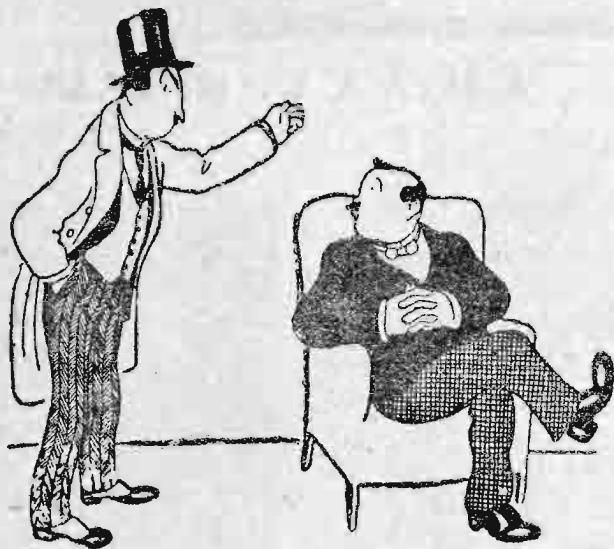
'Αλλά τό περιεργότερον δέν ήτο τούτο. Τό παράδοξον ήτο, ότι ένίκα πάντοτε. 'Οσον άηλιτισμένη και άν ήσο ή ύπόθεσις, ύπερ ής έστοιχημάτιζεν, ήτο έκ των προτέρων βέβαιον, ότι, άφού αυτός έστοιχημάτιζε, θά ένίκα άφεύκτως. 'Ενόμιζε, ότι ή τύχη του ήτο άφροσιωμένη, ως νά ήτο πιστή έρωμένη του.

'Ενίοτε παρεβιάζοντο οι ασάλευτοι νόμοι της φύσεως ύπερ αυτού. Εις τάς Ισποδρομίας, ίπποι άγνωστοι και άσημοι, ύπερ των έστοιχημάτιζεν, ένίκαν τους περιφημότερους και πεταρόποδας κέλητας. 'Εάν έστοιχημάτιζεν έν ήμέρα αίθριωτάτη του θερούς, ότι θά έβρεχε, πρό της έσπέρας ο ούρανός ήνοιγε ταύς καταρράκτας του, μόνον και μόνον δια νά καταπνίξη τον αντίπαλόν του. Τόσον ήτο έπίφοβος, ώστε κατ' άν έστοιχημάτιζεν, ότι αί άμπεται, χάριν παραδείματος, θά έκαρποφόρουν λουκάνακα, και ότι αί όρνιθες θά έγένων ντομάτας, μετά δυσκολίας θά εύρίσκετο αντίπαλος νά στοιχηματίση ύπερ του έναγτίου.

'Αρχαίος φίλος της οικογενείας του πολλάκις τον ένουθέτησε και τον συναβύλευσε νά μετριάση την όρμήν του, διότι, επί τέλους, όσην και άν δεικνύη ή τύχη στοργήν, πάντοτε όμως αυτή είναι άστατος και ένδέχεται νά στρέψη τά γώτα. 'Αλλ' έκεινος έμμεν άκαμπτος. Βλέπων τό άδιόρθωτον ο γηραιός διευθυντής του γραφείου, όπου ειργάζετο, έπεφάσισε, συνεννοηθείς μετά της οικογενείας του νέου, ν' άπομακρύνη αυτόν της πρωτευούσης, όπως περιορίσει ούτω και τον κύκλον των έπιχειρήσεών του, και κατώρθωσε νά τον μεταθέσει εις άλλο γραφείον, εις μικράν τινα των έπαρχιών πόλιν, διευθυνόμενον ύπό φίλου και άρχαίου συμμαθητού του.

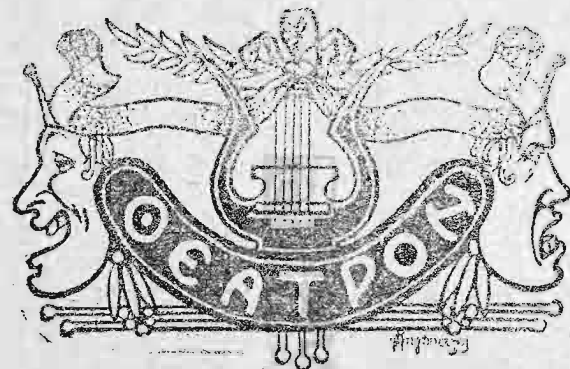
'Ο νέος προεστάμενος, προς όν ειχε γράψει ούτος και παραστήση τό ίδίωμα και την μονομανίαν του μετατεθέντος, την ήμέραν, καθ' ήν τό πρώτον τον έπεσκέφθη, ήθέλησε ν' άπευθύη προς αυτόν παρατηρήσεις και συμβουλάς, ως προς τό έπιβλαβές του έλατιώματός του.

— Σάς εύχαριστώ, άπήντησεν ο νέος, άφρασθείς εύμενώς την διδαχήν του προεσταμένου του, και σάς είμαι ύπόχρεος δια τάς συμβουλάς σας. 'Αλλά δέν δύναμαι νά νικήσω τον χαρακτήρα μου. Είναι αυτό

— 'Ακούς εκεί νά με ύβρίση!
— Και σϋ τί του άπήντησες;
— Του είπα: «μασκαρά, παληάνθρωπε, χαμένο ρουχο, έγώ δέν είμαι ύβριστής σάν και σένα».

τό κατηραμένον ιδίωμα μου. Παραδείματος χάριν, καθ' ήν στιγμήν σείς μετά τόσης εύγενείας και άγαθότητος καταγίνεσθε νά με νουθετήτε πατρικώς, έγώ ξέρωτε τί έσκαπτόμην;

Ποικίλον και τό πρόγραμμα της εβδομάδος ταύτης του Κινηματογράφου 'Αμφιθεάτρου, γοητιών με τάς άληθώς ύπερόχους και εκλεκτάς ταινίας του. Κατ' άρχάς προβάλλονται ΤΟΠΙΑ του ΤΡΑΝΤΑΙΝ θεαματικώτατα, μεθ' ο έπακολουθεί έν μονόπρακτον άμερικανικόν δράμα πολλού ένδιαφέροντος:

ΠΕΡΙΠΤΕΡΩΝ ΚΥΝΗΓΙΟΥ.

Παρεντίθεται κατόπιν μία άστειοτάτη κωμωδία:

Ο ΓΕΙΤΟΝΟΚΑΥΓΑΣ,

εις άκράτητον γέλωτα διαδέτουσα και τους σκυθρωποτέρους των θεατών. 'Αλλά τό ωραιότερον σημεϊον του όλου προγράμματος είναι άσφαλώς τό τετραπρακτον δράμα:

ΗΣΥΧΙΑ, ΘΕΕ ΜΟΥ!

εις τό όποιον πρωταγωνιστεί ή διάσημος ήθοποιός Δόλα Βισκόντη. 'Εν τω δράματι τούτω ή άγνότης και ή άνιδιοτέλεια του αισθήματος, και ή έν τω έρωτι εύστάθεια της ήρωίδος, παρ' όλας τάς περί αυτήν στηγόμενας πλεκτάνας και τά κακούργα έμπόδια, έξέρχεται νικήτρια και επιστρέφει δια τέλους λαμπρού τάς δύο άγαπωμένας ύπάρξεις. 'Ως επιδόρπιον παρατίθεται ή χαριτωμένη κωμωδία:

ΤΟ ΒΑΡΟΜΕΤΡΟΝ ΤΗΣ ΑΦΟΣΙΩΣΕΩΣ,

εις την όποιαν παίζει ο γνωστός Μάξ Δινδερ με την χαρακτηριστικήν του εύτραπειαν.

Νέαι εκπλήξεις εις τό πρόγραμμα της Δευτέρας.

— 'Οτι φέρεται εις τά όπίσθια, παρά τους νεφρούς μίαν ούλην, προσελθούσαν έξ άσθενείας.
— Τί λέγεις, φίλε μου;
— Την άλήθειαν.
— 'Εν τεύτοις έγώ ούδαμίαν ούλην έλοβα ποτέ.
— Και όμως είμαι βέβαιος περί αυτού.
— 'Αστεϊεύεσθε.
— Είμαι πρόθυμος νά στοιχημίσω 500 φράγκα.
— Θα χάσετε άφεύκτως.
— Δέν πιστεύω.
— Σάς έπαναλαμβάνω, ότι θα χάσετε: είμαι βέβαιος περί των ιδιαιτέρων γνωρισμάτων του σώματος μου.
— Κύριε διευθυντά, ός είμεθα ειλικρινείς όμολογήσατε, ότι, κατόπιν της διδαχής σας, φοβείσθε μή αναγκασθήτε νά δικαιώσετε την μανίαν και την φήμην μου.
— 'Εγώ; καθόλου. Θέλω λοιπόν νά ίδής, ότι άπατάσαι;
— Ναι.
— Τότε ιδού!...

Και ο νέος διευθυντής, χαίρων, ότι έμελλε νά δώση τέλος πάντων ένα μάθημα εις τον άήτητον στοιχηματοθήτην, λύσει την ζώνην, ξεκουμπώνεται και δεικνύει εις αυτόν τό παρά τους νεφρούς μέρος.

'Η ούλη δέν ύπάρχει τωόντι. 'Ο κύριος Ρ. όμολογεί την ήττάν του έξάγει έκ του χαρτοφυλακίου του και καταθέτει επί της τραπέζης έν χαρτονόμισμα των 500 φραγκων και άπέρχεται.

'Ο διευθυντής, έναβρυνόμενος επί τη νίκη του, έσπευσε νά γράψη προς τον φίλον του εις την πρωτεύουσαν, περιγράφων αυτόν λεπτομερώς τό περιεργον έπεισόδιον της πρώτης αυτού μετά του νέου συνεντεύξεως και εκφράζων την έλπίδα, ότι ή άποτυχία αυτή ήθελε συντείνει, όπως μετριάσθη τό πάθος του προστατευόμενου του. 'Αλλ' οια ύπληρξεν ή εκπλήξις του, ότι μετά τινος ήμέρας έλάμβανεν έκ μέρους του συναδέλφου του την εξής έπιστολήν:

«Φιλτάτε μοι, την έπαθες ώσαν άνόητος!
>Προτού αναχωρήσει έντεθέν ο κύριος Ρ., ειχε στοιχηματίσει μετ' έμού χίλια φράγκα, ότι κατά την πρώτην ήμέραν της γνωριμίας σας θά του έδεικνύετε...»

ΜΠΑΜΠΗΣ ΑΝΝΙΝΟΣ

ΚΟΚΚΙΝΟ

Κόκκινες δεκά βαφην 300 ώων του ΠΑΣΧΑ,

παρασκευασθείσα ύπό Α. Στουγιαννίδου, φαρμακοποιού-χημικού.

Εύρίσκεται εις όλα τά παντοπωλεία. Τιμώται 1 γροσίον.

'Η καλλιτέρα, στερεωτέρα και μή εισδύουσα έντός του φλοιού των ώων.

Κεντρική άποθήκη παρά τω κ. Α. Στουγιαννίδη (Σταμπούλ, Σιρκεδζή, Νεμλή Ζαδέ χάν, 7).

ΝΕΑ δημογενής, γνωρίζουσα, εκτός της 'Ελληνικής, την Γαλλικήν, Διπλογραφίαν και Δακτυλογραφίαν, ζητεί θέσιν παρά τινι γραφείω ή έμπορικώ καταστήματι. Πληροφορία παρ' ήμιν.

Advertisement for 'Ασ' Όλα ΔΕΛΤΙΟΝ παρέχον έκπτώσιν 30 0/0 εις όλας τάς παραστάσεις και τάς θέσεις του ΑΜΦΙΘΕΑΤΡΟΥ

Advertisement for 'Ασ' Όλα ΔΕΛΤΙΟΝ παρέχον έκπτώσιν 30 0/0 εις όλας τάς παραστάσεις και τάς θέσεις του ΣΙΝΕΜΑ 'ΡΟΑΓΙΑΔ' (Θέατρον Βαριετέ).

Τά παλαιά Κρασιά ΔΟΝΑ-ΒΑΓΙΑΚΗ

συνιστώνται ύπό των καλλιτέρων ιατρών ως τά μόνα κατάλληλα δι' άναρρωνύοντα, άδυνάτους και άναεμικούς. Μπέγιογλου, Χαράλ-μπαση, άριθμ. 52